

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

HT Solar, Tofaş, ELS, Akwell,
Gebze Arçelik fabrikalarından;
Mövenpick Otel, Cargill, Migros
Depo işçilerinden Haberler

Sayfa: 2-3

Temmuz 2019 / Sayı: 118

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Patronların düzeninde seçimler geçer zulüm bitmez!

Seçimler bitti, iktidarı ve muhalefetiyle tüm düzen partileri sermayenin çıkarları doğrultusunda aynı türküyü söylemeye başladı. Ekonomiye ve yapısal reformlara odaklanalım!

Bu yapısal reformların ne olduğunu gayet iyi biliyoruz. Hükümet zaten açıklamıştı, kıdem tazminatını kaldırıp fona devrecekler, zorunlu hale getirilecek olan BES'le birleştirecekler ve sermayenin yağmasına açacaklar. Kalamı ise TOBB tamamladı. 2 aylık deneme süresini 6 aya çıkartmak istiyorlar. Esnek çalışma istiyorlar. İşçi alacaklarında zaman aşımını 5 seneye indirmişlerdi. Yetmedi 1 seneye indirmenin peşindeler. Bunu kendi ticari alacakları için zaman aşımı süresi 10 yıl olan patron-

lar istiyor. Utanmazca, arsızca... Hırsızlığın zaman aşımının 8 yıl olduğu ülkede, yavuz hırsızlar ev sahibini bastırmaya çalışıyorlar. İktidarı ve muhalefetiyle düzen partilerinin ortak diliyle söyleyecek olursak: Hepsini yatırım ortamını iyileştirmek için!

Bir kez daha işçilerin haklarını tırpanlamaya, kamunun birikimlerini yağmalamaya geliyorlar. Şeker fabrikaları, Sakarya tank paleti fabrikası derken sıra Milli Piyango'ya geldi. Her sene kamuya ve hazineye toplam 1,5 milyar liraya yakın kaynak aktaran Milli Piyango, Tüpraş gibi, Tekel gibi, Sümerbank gibi sermayeye peşkeş çekilmek isteniyor. Üstelik bu görev yine İngiltere merkezli bir danışmanlık ve denetim şirketi olan

Ernst&Young'a veriliyor. Tam da "yabancı sermayeye güven verin" diyerek iktidarı eleştiren CHP ve Amerikan muhalefetinin istediği gibi...

Seçimler biter bitmez zam yağmuru başladı. Bütçe açığını kapatmak için, kamu harcamalarında kısıntıya gidilecek, halka kemer sıkıtırıp kaynakları, fabrikatörlere teşvik adı altında, modern tefecilere ise faiz olarak aktaracaklar. Tam da bütçe disiplini, mali disiplin diyen CHP ve Amerikan muhalefetinin iktidardan istediği gibi...

G-20 toplantısında Erdoğan ve yanındakilerin, dümeni nasıl ABD emperyalizmine doğru kırdığını gördük. CHP'nin, İyi Parti'nin, Amerikan ve Avrupa muhiplerinin her zaman söyledi-

ği, iktidardan yapmasını istediği gibi...

Geçtiğimiz seçim döneminde iktidarın "beka sorunu" iddiası ve her yerde terörist gören, her muhalif duruşu terörist olarak yaftalayan yaklaşımının ne kadar boş olduğunu tüm millet gördü. CHP ve Amerikan muhalefetinin demokrasi, hak, hukuk iddialarının da içinin aynı ölçüde boş olduğunu görmenin zamanı gelmiştir. Seçim döneminde birbirine demediğini, yapmadığını bırakmayanlar, işçiye saldırırken birlik oluyorlar. Seçim yarışı biter bitmez emperyalizme hizmet yarışı başlıyor.

İşçi ve emekçiler! İşçiyi emekçiyi fakirleştiren ve ezen, zengini daha zengin yapan, haklıyı susturan yağmacılara ikti-

dar nimetlerini sunan, baskı ve zulüm idaresi olan istibdad rejiminden vatan, millet için bir beklentiniz olamaz! Sermayenin partilerinden oluşan Amerikan muhalefetinden ise asla hak, hukuk, adalet gelmez! Bunlardan bir daha dönmek üzere ayrılmanın zamanıdır!

İşçinin, emekçinin, yoksulun saflarında ayrı gayrı yoktur! EYT'liler, staj ve çıraklık mağdurları, emekliler, işsizler, kamu emekçileri, sendikası-sendikasız, mavi-beyaz yakalı, kadrolu-taşeron, yerli-göçmen işçiler BİRLEŞİN!

Bizi sömürmek, haklarımızı gasp etmek, emperyalizme hizmet etmek için el ele verenlere cevabımızı Birleşik İşçi Cephesi'yle verelim!

Tekgıda-İş yönetimine
Türk-İş'ten ayrılma
yetkisi

4

TOBB kölelik
düzeni istiyor

5

G-20 zirvesi: Emperyalizme
yanaşarak krizler çözülmez,
derinleşir

6

2 Temmuz Sivas
katliamının 26. yılı

9

Sudan devrimi
durulmuyor

11

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Zamların karşısında maaşlarımız eridi

Her yeni ay bir önceki ayı arıyor. Her şeye her gün zam geliyor. Her yeni ayda bir önceki ayı arar hale geldik. Zamlar özellikle tüketim mallarına geliyor. Şubat ve Mart ayı iyi olacak diyenlerden şu anda ses seda çıkmıyor. Beşinci ayda vergiye giriyoruz. Doların altının karşısında bizim maaşlarımız eridi. Biz borçlanırken patronlar ise ciro rekorları kırıyor. Biz her gün daha fakir hale gelirken onlar her gün daha zengin hale geliyor. Kapitalist düzen böyle, bu düzende çark hep böyle dönüyor. İşçiler hep bu çarkın altında kalıyor.

İşsizlik rekor düzeye çıkmış durumda insanlar işini kaybetmemek için sesini çıkarmıyor. Kriz yok deniyor. Ama eskiden ayın sonunu getiremez haldeyken

şimdi ayın ortasını bile zor getirir haldeyiz. Şimdi yıllık izinler de gelmeye başladı. Yıllık izinlerde ailemizle tatile gidecek ne bütçe ne de para var. Tofaş'ta iki vardiya mesailerle geçiyor. Üretimde hiçbir şey değişmedi. Normal haliyle devam ediyor. Ama yıllık izinlerden sonra üretim yavaş-

layacak gibi... Bu yavaşlamayı ya yaklaşan sözleşmeden dolayı ya da kriz dolayısıyla yapacaklar. Gene işten çıkmak isteyenler için kampanya başlatacaklar. Her zaman aynı hikaye üretim ve kâr rekorları kırarken zam yok ama işler değişince faturayı hemen işçiye kesiyorlar.

Gebze Arçelik - LG klima fabrikasından bir işçi

Patronların krizi düşen kârları, bizim krizimiz geçim derdi

Patronların ağızından durumumuz kötü, yandık, bittik, ekonomik kriz var lafları eksilmiyor. Oysa açıklanan rakamlara göre patronlar her geçen gün kârlarını arttırırken, bizler ise elde avuçta bir şey yok, borçlardan nasıl kurtulacağız, nasıl geçineceğiz diye çare arıyoruz.

Önümüzde MESS ile yapılacak olan TİS görüşmeleri var. Şimdi bir MESS'e bağlı patronların 2 yıl önceki sözleşmeden beri yaptıkları kârlara bakalım, karşısına ise geçen sözleşmeden bu yana bu işyerlerinde çalışan işçilerinin ücretlerini koyalım, yoksulluk sınırının altında olan maaş, faturalara gelen zamlar, gıda fiyatları bunlar uzayıp gider. Durum gösteriyor ki asıl yanan, asıl

krizi yaşayan, borç batağına batan, geçinemeyen biz işçileriz.

Patronlar böyle konuştuğunda, ücretlerimize saldırarak, İSİG harcamalarından kısacak, kıdem tazminatına saldırarak, işsizlik fonunu yağmalayacak, işten atacak. Nasıl patronların krizi düşen kârları, değer kaybeden hisseleri, ödenen işçi ücretleri oluyorsa; bizlerin krizi derdidir, içinde bulunduğumuz borç batağı, güvensiz, sağlıksız çalışma koşullarıdır.

Sözleşme ile birlikte ya patronların kendi krizinin yükünü sırtımıza alacağız ya da tüm çalışma koşullarımızı ve ücretlerimizi düzeltmek için mücadele ile kazanacağız.

Bu durumlar beklemeye gelmez, acilen fabrikalarımızda yeniden örgütlenebiliriz, komitelerimizi kurmalı, gücümüzü göstermeye başlamalıyız. Patronların güç aldıkları partilerden, siyasetçilerden, yalaka sarı sendikalardan korkmadan mücadele etmeliyiz.

Çerkezköy Arçelik televizyon fabrikasından bir işçi

Yerin altına göğün üstüne çıktık ama cebimiz boş

Biz işçiler şu an büyük bir krizin ortasındayız. Etrafımızda emek sömürücüler, hakkımızı çeşitli bahanelerle gasp etmek isteyen zengin dolandırıcılar, tefeciler, kar hırslarını biz işçilerin hayatından önemli gören, bizleri değersizleştiren, yeni yeni yasalarla, kanunlarla bizleri birer köleye dönüştüren patronlar var. Şimdi daha büyük bir kar hırsıyla biz iş-

çilere saldırmaya hazırlanıyorlar. Mesai ücretimizi ödemeyerek, sağlığımızı ve işçi güvenliğini görmezden gelerek, kıdem tazminatımıza, ihbar tazminatımıza göz dikerek, bizi aylarca çalıştırıp diledikleri bahaneyle diledikleri zaman işten atmaya çalışarak yapacaklar. Bakın bunlar el ele verip bize kemer sıktırmaya nasıl çalışacaklar!

Yerin altına göğün üstüne çıkan biz işçileriz ama cebimiz boş! Hakkımızı gasp eden bu bir avuç insana karşı biz büyük çoğunluğu oluşturan işçiler nasıl mı dimdik ayakta duracağız? Tabii ki tek bir yumruk olup sonuna kadar hakkımızı savunarak. Grevlerle, işgallerle direnişlerle kazanacağız. Biz işçilerin gücü birliğimizden gelir. Gerekirse fabrikaların sınırları içinde hapis olmadan. Fabrikanın duvarlarından, bacalarından taşarak. Atölyelerden, merdiven altlarındaki işletmelerden demet demet sokaklara taşarak. Hakkımız olanı alacağız. Metale, sanayiye, inşaatlara, doğaya ve ekmeğe can veren biz işçiler, hakkımız olanı üretirken kazanıyoruz ve mücadele ederek de kaybetmemeliyiz.

Bursa Akwell'den bir işçi

Sendikalı fabrikaya geçmek için değil bulunduğumuz fabrikayı sendikalaştırmak için uğraşmalıyız

Fabrikalarda sendikalaşmanın önemini gün geçtikçe daha iyi anlıyoruz. Aldığımız ücretlerle artık geçinemeyip ek iş yapar hale geldik. Asgari ücretle evinin kirasını zor öderken, çocuklarımızı okutmak için her şeyden kısar hale geldik, ekonomik kriz sadece biz işçileri vurdu. Çalıştığımız fabrikada ücretleri insanca yaşayacak koşullarda düzeltmediğimiz için birçok arkadaşımız belki daha fazla ücret alırmı deyip başka fabrikalara başvuru yapar hale geldiler. Başka bir fabrikada sendika olduğu için gün aşırı oralara

başvuru yapıyoruz. Ama önemli olan sendikalı fabrikalara geçmek değil, bulunduğumuz fabrikaya sendikayı getirmek için mücadele etmeliyiz. Ancak o zaman ücretlerimizi düzenleyebiliriz. Sadece ücretlerimizi de değil hayatımızda da her şey daha iyi olur. Onun için sendikalı fabrikaya geçmek için değil bulunduğumuz fabrikayı sendikalaştırmak için uğraşmalıyız. Biz işçiler örgütlenmeli ve fabrikalara sendikayı getirmeliyiz. Çocuklarımızın geleceği için, rahatı için, daha güzel bir hayat için sendikalaşmalıyız.

Gebze HT Solar'dan bir işçi

Zorluklar tek yumruk olursak aşılır

Türkiye genelinde sendikalı fabrikalarda toplu sözleşme dönemine yaklaşırken işveren tarafından oynanan oyunlar HT Solar da baş göstermeye başladı. Ocak 2020 de yeni toplu sözleşme yapacak olan HT Solar da işverenin işçiler ve sendika temsilcileri üzerinde baskıları giderek artmaya başladı. Bu baskılar yıllık izin planlamasında onların istediği tarih aralıklarında olması ile başladı. Yıllık izinlerin bayram tatilinin bitmesinden 15 gün sonra başlatılarak işçiler üzerinde maddi bir baskı hissettirildi. Bu durum karşısında işçilerden tam

destek alan sendika temsilcileri büyük uğraşlar sonucunda ara avans taleplerine olumlu sonuç aldılar. Daha sonra kendi yaptıkları planlama hatalarının bedelini işçilere kesmeye çalışan yönetime temsilciler dur dedi.

İşveren toplu sözleşme döneminin yaklaşmasından dolayı en ufak sorunlarda bile temsilcilere ve işçilere zorluk çıkartmaya başladı. Ancak bu zorluklar işçilerin birliği ve temsilcilerin gayreti ile giderilmekte. Buradan HT Solar işçilerine sesleniyorum. Bu zorlu dönemi ancak ve sadece birlik ve tek yumruk olarak kazanabiliriz.

Bursa ELS fabrikasından bir işçi

Vitrin olarak değil gerçekten koşullarımız düzeltilmeli

Haziran ayı itibari ile artık yazın geldiğini daha fazla anlamaya başladık. Bu ayla beraber sıcaklık herkesi daha fazla bunaltmaya başladı. Ama bizi dışarıdaki sıcaklardan daha çok bulunduğumuz fabrikaların içindeki sıcaklık derecesi bunaltıyor. Bu dönemlerde çalışma ortamları sağlığımız açısından önemli. Benim çalıştığım fabrikada havalanmanın yetersiz olmasından kaynaklı hissedilen sıcaklık 40 dereceleri bulmakta. Bu da bizi vardiyalarda çok zorluyor. Tabii ki tek sınıktığımız sıcaklık olmuyor. Vardiya aralarında önümüze konulan kötü ve az yemekler de aslında bize patronun ne kadar değer verdiğini gösteriyor. Ama bu durum bazı dönemlerde değişiyor. Mesela geçtiğimiz günlerde fabrikaya yurtdışından

müşteri denetimine geldiler. Tabii 3 gün önceden hazırlıklara başlandı denetim günü fabrikada normal insani koşullara geçmeye başladılar, çalışma temposu hiç olmadığı kadar normal koşullara çekildi. Yemekler hiç olmadığı kadar güzel geldi. Pidedi köfteler litrelik kolalar salatalar gayet insani koşullardaydı. Biz işçiler müşterilere vitrin görevi görmek istemiyoruz. Hakkımız olanı istiyoruz çalışma ortamımızın işçi sağlığına uygun koşullara getirilmesini istiyoruz, maaşlarımızın insani koşullara getirilmesini, çalışma saatlerimizin insani koşullara getirilmesini, mola saatlerimizi istiyoruz. Bizi müşterilere vitrin olarak gösterenler haklarımızı vermeyecek biz işçiler olarak örgütlenebiliriz. Sendikalaşmamız lazım.

Fabrikalardan haberler

İstanbul Mövenpick Otel'den bir turizm işçisi Mövenpick otel insanlık onurunu yerlere çalıyor

Geçtiğimiz yıllarda işçile-riyle mahkemelik olan, hemen bütün davaları kaybeden Mövenpick otel geçmişindeki kara lekelerle bir yenisini daha ekledi ve buna devam ediyor. Son üç sene içinde kapsamlı bir şekilde işçilerin haklarını gasp ettiklerini yazmıştık. Bunlar; servislerin kaldırılması, bonusların kesilmesi, bayram harçlıklarının verilmemesi, pozisyonlar arası orantısız maaş sorunu, zorla ve tehditle mesai kağıdı imzalatma ve 16 saat çalıştırma gibi... Son 6 ayda ise housekeeping (kat hizmetler) bölümünün %80'lik kısmı göçmen işçiler (Bali, Nepal, Hindistan vs) ile dolduruldu.

Burada sorun kadroda göçmen işçilerin çalıştırılmasında değil, yerli işçilerden daha fazla sömürülüyor ve insanlık dışı muameleye maruz kalmalarıdır. Kadroda bulunan 9 erkek ve 3 kadın göçmen işçinin hepsinin bir dairede yaşıyor oluşu, bu 12 kişinin aynı tuvalet ve banyoyu kullanmaları onların patron gözünde ne kadar değersiz olduklarını ortaya koyuyor. Bir diğer sorun ise dil sorunu. Yerli işçiler, göçmen işçiler ile iletişim sıkıntısı çekiyor böylece bölümde oluşabilecek bir sorunun herkes tarafından desteklenmesinin önüne geçilmiş olunuyor yani işçilerin bölünmesi durumu.

Göçmen işçilerin kirası Mövenpick Otel tarafından ödeniyor. Elbette bunda sorun yok, sorun kirada yaşayan diğer işçilerin de paralarını ödemeleri gerekir ve göçmen işçiye de yerli işçiye verdiği ücreti vermelidir. Ev sahibi ile 5 kişi yaşayacak diye anlaşılıyor ancak bu böyle olmuyor. Komşuları "binaya giren çıkan bitmiyor" diyerek karakola şikayet ediyor ve durum hepsinin gece evden çıkarılmasıyla sonuçlanıyor. Her ne kadar başka dairelere taşınmaları ile çözülsün de patronlar nezdinde işçinin değeri bundan öte değil.

Bir başka konu ise; Mövenpick otel'in senede bir sefer verdikleri ayakkabı veya terlik (bölümlere göre) yardımını bile kat hizmetlerindeki göçmen ve yerli işçilere çok görüp açışları vermek zorunda olmadıkları eski terliklerini zorla alarak onlara harcanacak parayı ekstra bir masraf olarak görmeleridir.

Ezilirken hep beraber eziliyor, bir olursak bizlere bunları yaşatanlara karşı da omuz omuza mücadele edebiliriz. Patlıcana bibere, suya sabuna hayat veren bizler bir avuç sömürücüye neler yapamayız.

Bursa'dan bir turizm işçisi Teker teker patronla cebelleşmek yerine örgütlenelim ve takım sözleşmesi yapalım

Krizi sadece pahalılaştan tezgâhlardan değil çalıştığımız otelde alamadığımız maaşlarımızdan da anlıyoruz. Gelen ekonomik krizi bizim maaşlarımızı geciktirerek çözmeye çalışıyorlar. Onların sözde çözümü bizim her gün daha fazla borca girmemize neden oluyor. Her ay rutin ihtiyaçlarımızı karşılayacak kadar aldığımız ücretimizi doğru düzgün almadığımız için otelde çalışan işçiler kredi kartlarına yüklenmeye başladı. Bunun sonucunda ise zaten kıt kanaat geçinmeye çalışırken bir de ödeyemeyeceğimiz borçların altına girmeye başladık. Bu durumu otelin patronlarına ya da temsilcilerine söylediklerimizde ise "yapacak bir şey yok bizde de para yok" cevabını alıyoruz. Ses çıkardığımızda ise her işyerinde olduğu gibi kötü çocuk muamelesine maruz kalıyoruz. Maaşlarımızı onların keyfine göre değil, almamız gereken günde almak yasal hakkımızdır. Bu durumun çözümü için örgütlenmeliyiz. Te-

ker teker patronlarla, müdürlerle cebelleşmek yerine birlik olup yapılan haksızlığa karşı mücadele etmeliyiz. Sendikada örgütlenmek yasal hakkımızdır. Hep birlikte olup takım sözleşmesi yaparak patronun keyfi tutumlarının önüne geçebiliriz. Böylece ilişkileri bir düzene sokabiliriz. O zaman patron "ben de de para yok" deyip kenara çekilemez, çünkü biz işçiler yoksak otel de yoktur!

**BİZ TURİZM İŞÇİLERİ
NE İSTİYORUZ ?**

**MAAŞLARIMIZI
DÜZENLİ
VE ZAMANINDA
ALMAK
İSTİYORUZ**

**TURİZM-OTEL
İŞÇİSİNİN SESİ**

facebook.com/turizmiscisi turizmiscisi@gmail.com

Bursa Migros'tan bir işçi Bu düzeni Köroğlular, Zaloğlular değiştirecek... Yani işçisiyle çiftçisiyle bizler değiştireceğiz!

Merhabalar bu yazımda sizlere 23 Haziran seçimlerinden bahsedeceğim. Malumunuz 31 Mart seçimlerinde milli iradenin seçtiği İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu AKP-MHP ve şürekası tarafından mazbatasını elinden alınıp, seçimler uyduruk sebeplerle iptal edildi. Şimdi bir çoğunuz ne alaka diyeceksiniz burada mevzu parti değil kim olursa olsun milli iradenin seçtiği kişiye saygı duyulması gerekirken seçilmiş ki-

şinin hakkının gasp edilmesidir. Tıpkı bir zamanlar Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın okuduğu şiiirden cezaevine atılması gibidir. O zaman Tayyip Erdoğan'ın hakkı yendiyse aynı şekilde Ekrem İmamoğlunun da hakkını yemek istediler. Asıl mesele ise şudur halkın vergileri ile yapılan belediye hazinelerini talan ettiler bu dosyaları temizlemek için her türlü yola başvurdular. Trilyonlarca lira masraf ile seçim yapıldı işçiye emekliye

köylüye kemer sıkma politikası diyorlar, kendileri yatlarda katlarda, Man adalarında, saraylarda... Ve seçimlerde katrilyonlarca lira harcayıp birde halka hakaret ediyorlar! İmamoğlu'nun hakkı yendi ve halk ona hakkını teslim etti. Ama o da bir patrondu, müteahhittir, zalimin zulmünü Köroğlular, Zaloğlular yani işçisiyle çiftçisiyle biz yıkacağız. İşçisiyle, emeklisiyle, çiftçisiyle bu kapitalist düzene dur demek gerekiyor.

Bursa-Orhangazi Cargill direnişinden bir işçi

Kazanmadan bırakmayacağız

Cargill direnişimiz 439. günü geride bıraktı. Direnişe başladığımızda bu direnişin uzun soluklu bir direniş olacağını hep farkında olduk. İşlerimize geri dönüşün uzun süre alacağını bilmemize rağmen işin yargı sürecinin bu kadar uzun süreceğini düşünmedik. Şimdi 10 Temmuz'da yerel mahkemenin karar vereceğini umut ediyoruz. Yerel mahkemeden işe iade kararı çıktığında Cargill hala işimize geri dönmemize müsaade etmez ise direnişimizi Orhangazi Cargill fabrikasının önünden İs-

tanbul'daki Cargill yöneticilerinin bulunduğu Ataşehir'e taşıyacağız. Direnişimizle sadece İstanbul Ataşehir'deki Cargill yöneticilerine değil uluslararası olarak da Cargill yönetimine baskı yapacağız. Direnişimiz sadece bize işlerimizi kazandırmayacak bununla beraber ilk günden bugüne sınıf bilinci de kazandırmaya devam ediyor. Biz bu direniş sayesinde dünyaya daha farklı bakmayı öğrendik. Bu direnişin bize ilk öğrettiği şey birlik olmadan hiçbir şeyin başarıya ulaşamayacağıdır.

Levent Dölek

Türk-İş'te statüko kırılmalı!

Tek Gıda-İş Sendikası 16. Olağan Genel Kurulu'nda olağanüstü bir karar alarak Türk-İş'ten ayrılmak için yönetim kuruluna yetki verdi. Bu kararın kendisi tartışılabilir ama gerekçelerinin son derece haklı olduğunu belirtmek gerek. Her sendikal yapıyla özdeşleşmiş sloganlar vardır. Mesela DİSK için "inadına sendika inadına DİSK" sloganı gibi... Türk-İş'le özdeşleşmiş bir slogan varsa o da "Suskun Türk-İş istemiyoruz" sloganıdır. Türk-İş tabanında işçiler tarafından ve özellikle de yönetime muhalif sendikalar ve şubeler tarafından her daim bol bol atılır.

Yani Tek Gıda-İş'in Türk-İş'e yönelik eleştirisi basitçe bir pasif kalma, suskun kalma eleştirisi değildir. Eğer böyle bir eleştiri ayrılma gerekçesi olsaydı birkaç sendika dışında Türk-İş'te kimse kalmazdı. Tek Gıda-İş açısından mesele çok daha derin, eleştiriler çok daha serttir. Tekel direnişi döneminde başlayan gerilimlerde Türk-İş yönetiminin aldığı tutum suskun kalmanın ötesine geçmiş, hükümet ve patron lehine işçilere köstek olmaya ve ihanete varmıştır.

Tekel direnişi zamanında dönemin Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu'nun bugün Türk-İş Başkanı olan Ergün Atalay'la birlikte hükümet nezdinde Tekel işçilerinin taleplerinin reddedilmesi için kulis yapması gibi olaylardan bahsediyoruz. Yanlış duymadınız! Tek Gıda-İş Başkanı'nı Türk-İş'in başına mı getirmek istiyorsunuz diyerek dönemin başbakanını Tekel işçilerine karşı ikna etmeye gitmişlerdir. Suskunluktan değil ihanetten söz ediyoruz. Çaykur grevi sürecinde Tek Gıda-İş Başkanı'nın istifasını getirin, sözleşmeyi imzalayalım diyen hükümetin ahlaksız teklifini alıp sendikanın içini karıştırmaktan, grev kırıcılığı yapmaktan bahsediyoruz! Nihayet tüm bu olan bitenlerden sonra Türk-İş yönetiminin Tek Gıda-İş'in aidat borçlarını (tek kuruş yardım yapmadıkları Tekel direnişi dönemi dahil!) gerekçe göstererek mahkemeye gitmesine ne demeli?

Bir kuruma karşı mobbing uygulanması diye bir şey varsa, herhalde bu olsa gerek! Ama tam da bu sebeple biraz durmak gerekiyor. Çünkü şunu sormak lazım: Türk-İş'ten ayrılma kararı Tek Gıda-İş'in boyunduruktan ve mobbingden kurtulmasına mı yoksa Türk-İş ağalarının ayakta kalmasının içindeki taştan kurtulmasına mı yol açacak? Bu sorunun cevabı tüm işçi sınıfını ve sendikal hareketi ilgilendiriyor. Tekel direnişini hatırlayalım. Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu bir ay boyunca başkanlığı konfederasyonun binasına gitmemiş, gidememişti. 1 Mayıs kürsülerinden kovulmuştu. Şimdi yıllar sonra, Tekel direnişini satan ekip hâlâ Türk-İş'e çöreklenmiş dururken ve emeklilikten önce AKP milletvekilliği sırasının gelmesini beklerken, her köşesinde işçi sınıfının alın teri olan Türk-İş'in kapısından çıkıp giden Tek Gıda-İş mi olmalı? Bu büyük işçi örgütünün ağaların çiftliği olmasına, üye işçilerin ise maraba muamelesi görmesine razı olmak mümkün mü?

Hayır! Tek Gıda-İş, Türk-İş'te kalmalı. Ne iyi ki, genel kurul kararı da derhal ayrılmayı değil bu doğrultuda yönetime inisiyatif verilmesini karar altına aldı. Tek Gıda-İş, Türk-İş'in Genel Kurulu'na katılacaktır. Şimdi Tek Gıda-İş'e yapmayın demenin bir faydası da gereği de yok! "Tek Gıda-İş bizi yalnız bırakma" diyenler şimdi Tek Gıda-İş'in yanında olmalı ve birlikte Türk-İş Genel Kurulu'nu sallamalıdır! Sendikal Güç Birliği'ne bugün her zamankinden daha çok ihtiyaç var. Hava-İş'e operasyon yapılmış, Petrol-İş'te yönetim değiştirilmiş, güç birliği dağılmış olsa da Tek Gıda-İş'in hamlesi tam da bu statükoyu parçalayan bir girişim olarak değerlendirilebilir. Ve değerlendirilmelidir! Sendikal Güç Birliği yeniden kurulmalıdır!

Basitçe muhalif sendikaların yan yana gelmesinden bahsetmiyoruz. Öyle bir seferberlik ilan edilmelidir ki, sarsıntı sadece Türk-İş'teki değil DİSK'teki statükoyu da yıkmalıdır. Hak-İş'in tabanını harekete geçirmelidir. Bir Birleşik İşçi Cephesi'nin yani ayrılmanın ve yalnızlaşmanın değil çok daha büyük bir birliğin yolunu açmalıdır. Burada sendika başkan ve yöneticilerinin inisiyatif almasına bel bağlanamaz. Ne yazık ki sendikacılık mesleği bedenlenmiş değilse de ruhen ve ahlaken büyük yıpranmaya neden olan bir meslektir. Bu mesleğin yıpranma tazminatı da milletvekilliğidir. Tek Gıda-İş kongresinde, eski Petrol-İş Genel Başkanı ve Sendikal Güç Birliği'nin Türk-İş Başkan adayı olan Mustafa Öztaşkın'ın kürsüye çıkıp sadece CHP milletvekili aday olduğunda kendisine destek verenlere teşekkür edip o esnada kendilerini rafinerilere kapatmış direnişte olan 4300 Tüpraş işçisinden tek kelime bahsetmeden kürsüden inişini acıyla izledim. Herkese ders olsun, ibret olsun!

Hayır! Bu seferberlik tabandan yükselecek ve sendika yöneticilerini önüne katıp sürükleyecektir. Tek Gıda-İş'in mücadelecisi ve öncü işçileri de çok önemli bir sorumluluk üstlenecektir. Bu sendika TEKEL'i Sakarya'da çadırlarda savundu, bu çatı altında bulunan işçiler Cargill olsun, Nestle olsun, Sibaş olsun, diğerleri olsun bu sendikaya e-devlette tuşa basarak değil çadırlarda direnen üye oldu. Tek Gıda-İş'in mücadelecisi işçileri için biliyorum ki Türk-İş ağalarına karşı açılan isyan bayrağı grev çadırlarının, direniş çadırlarının bezindedir. Bu bayrağın üstünde işgal, grev, direniş yazmaktadır. Bu bayrağın altında verdiğiniz haklı mücadelede bizi her daim yanınızda göreceksiniz! Birlikte yürümeye ve savaşmaya devam edeceğiz!

Tekgıda-İş'ten Olağan Genel Kurul'da olağanüstü karar: Yeni yönetime Türk-İş'ten ayrılma yetkisi!

Tekgıda-İş Sendikası 16. Olağan Genel Kurulu'nu sendikanın İstanbul 4. Levent'te bulunan genel merkezinde gerçekleştirdi. Genel kurulun statüsü olağan olsa da gündemi olağanüstüydü. Tekel direnişinden bu yana Türk-İş yönetimiyle sorunlar yaşayan Tekgıda-İş, 67 yıldır kurucu üye olarak yer aldığı Türk-İş'ten ayrılma kararını genel kurul delegelerinin görüşlerine sundu.

Yeni yönetime oybirliği ile Türk-İş'ten ayrılma yetkisi verildi

Yapılan oylama sonucunda oy birliği ile Türk-İş'ten ayrılma yetkisi genel kurul tarafından seçilecek yönetim kuruluna verildi. Tüm genel kurul boyunca Türk-İş yönetimlerinin işçi mücadelelerine destek vermektense imtina eden tutumu ve giderek AKP iktidarının destekçisi konumuna düşmesi eleştirildi. Türk-İş Konfederasyonu adına genel kurula katılan Koop-İş Genel Başkanı Eyüp Alemdar, birlik beraberlik çağrısı yapsa da eleştirilere tatmin edici bir cevap vermediği için sözleri boş bir temenni olarak kaldı.

Kıdem tazminatına dokunmak genel grev sebebi

Genel kurulda sık sık kıdem tazminatını savunmak için genel greve hazırlık çağrısı yapıldı. Türk-İş'in bu doğrultudaki kararı hatırlatıldı. Genel Başkan Mustafa Türkel, muğlak bir "kırmızı çizgi" ifadesinin yeterli olmayacağını vurguladıktan sonra delegelere seslenerek herhangi bir şekilde kıdeme dokunan bir yasa gündeme gelirse şalteri indirip en yakın fabrikaya yürüme çağrısı yaptı. Türkel'in çağrısı alkışlarla ve coşkuyla onaylandı.

Direnen Cargill işçileri genel kurul kürsüsüne çıktı

Tekgıda-İş'e üye oldukları için işten atılan ve 438 gündür direnen Cargill işçileri de kürsüden delegelere ve katılımcılara seslendi. İşçiler adına konuşan örgütlenme uzmanı Suat Karlıkaya, Cargill işçilerinin Tekel'den, Süttaş'tan, Nestle'den gelen direniş geleneğini sürdürdüklerini ve bu mücadelenin gelecek mücadelelere de örnek olması gerektiğini söyledi. Cargill işçileri alkışlarla çıktıkları kürsüden, sloganlarla indiler. Genel Kurul'a katılan Uluslararası Gıda Sendikaları Konfederasyonu (IUF) temsilcisi Sarah Meyer yaptığı konuşmada Cargill işçilerinin işe iadesi ve sendikal hakların tanınması için uluslararası bir işçi seferberliği içinde olduklarını aktardı.

Patron temsilcileri de genel kuruldaydı

Tekgıda-İş Sendikasının örgütlü olduğu iş yerlerinin patron temsilcileri ve Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) temsilcisi de genel kurul salonunda yer aldılar. TİSK temsilcisi kıdem tazminatının sürekli masada olması gerektiğini özellikle vurguladı. Patronlar adına yapılan bu vurgu, bizim sendikalara yaptığımız "masaya gitmeyin" uyarısının ne kadar haklı olduğunun bir göstergesi oldu. Öte yan-

dan Genel Başkan Mustafa Türkel'in kıdem tazminatının patronların da çıkarına olmadığını söylemesi, Türkiye'de demokrasi ve hukukun gelişmesini yabancı yatırımların ve mülkiyet hakkının güvencesi olması dolayısıyla savunması, sık sık sendikal örgütlenmeyi iş barışının bir unsuru olarak öne çıkartması, direnişçi işçilerin salona yaydığı sınıf mücadelesi ruhuyla ve bizzat Türkel'in kıdem tazminatını savunmak için yaptığı genel grev çağrısıyla çelişki içindeydi.

Zorlu bir mücadele dönemine girildi: tek çözüm işçilerin birliği!

Tekgıda-İş pek çok haklı eleştirisiyle Türk-İş'e karşı bir isyan bayrağı açmış durumda. Ayrılma kararı oy birliği ile alındı ancak henüz uygulamaya geçmiş değil. Bu kararın Türk-İş'teki suskunluğu ve sessizliği yırtabilmesi için bu sese Türk-İş'e yönelik benzer eleştiriler yapan diğer sendikaların da sesini katması gerekiyor. İşçi sınıfının çıkarları açısından bu çıkışın başarılı olabilmesi için ayrılmayla değil Türk-İş'in sarsılıp kendine gelmesiyle, Türk-İş'in tepesine çöreklenmiş bürokratların hesap vermesiyle sonuçlanması gerekiyor. Bunu sağlamak sadece genel kurul kararlarıyla mümkün olmayacaktır. Türk-İş üyesi tüm öncü işçilerin omzunda önemli bir sorumluluk bulunmaktadır.

Aliağa'da işçi kıyımı devam ediyor

Merhaba, ben Aliağa Belediyesi'nde kadrolu olarak çalışan bir işçiydim. Yakın zamanda benimle birlikte 99 kadrolu işçi haksız yere işten çıkarıldı. Daha önce çıkarılan arkadaşlarımızdan sonra iş başı yaptığımız bir gün kadrolu işçiler belediyeden çağrıldı. Çağrı üzerine gittiğimizde elimize tek taraflı iş akdinin son verildiğine dair tebligat verildi ve imzalamamız istendi. Hepimiz imzalamayı reddettik. Daha sonra noter aracılığı ile tebligatlar gönderildi. Bu işçi kıyımının gerekçesi olarak ekonomik daralma ve

teknolojik neden gösterildi. Bunun üzerine tekrar görüşme talebinde bulduk fakat kabul edilmedi. Tüm bu süre boyunca belediye başkanı ve yönetimi, ne sendika yönetimi ile ne de işçilerle görüşmeye yanaştı.

Belediyenin bir başka oyunu da geçtiğimiz günlerde gerçekleşti. İşçilerden habersiz, belediye meclisine sunulmak üzere bir protokol hazırlanmış. İşçiler çağrılarak, protokol imzalandığı takdirde içeride kalan maaşı, kıdem ve ihbar tazminatlarını sorunsuz bir şekilde vereceklerini ifade ettiler. Koşul olarak da işe iade

davasından vazgeçmek şart koşuldu. Emekliliği yaklaşanlar kabul etti fakat bir çoğumuz bu haklı davamızda sonuna kadar mücadele edeceğimizi söyledik. Belediyenin bu yaptığı hak ihlalidir, işçi kıyımıdır. Bize havadan bahanelerle ekmeğimize edenler sanmasın ki boynumuzu büküp bekleyeceğiz. Hem hukuksal alanda hem de anayasal haklarımızın tamamını kullanarak sokaklarda, direniş çadırlarımızda mücadelemizi sürdüreceğiz.

Aliağa Belediyesi'nden atılan bir işçi

Yalan rüzgarından sonra zam yağmuru başladı

Seçim dönemi boyunca halkın oylarını almak için estirilen yalan rüzgarı, seçimler biter bitmez yerini zam yağmuruna bıraktı. Seçim öncesinde Berat Albayrak, birkaç ay içinde enflasyonda tek haneli rakamları göreceğimizi iddia etmişti. Seçimlerin üzerinden bir hafta geçmeden başlayan zam yağmuru bu iddianın halkı kandırmaktan başka bir anlam taşımadığını ortaya koymuş bulunuyor. Önce mazotun litre fiyatına 22 kuruş zam geldi. Mazot fiyatı 6,45 TL'ye yükselirken, doğrudan taşıma maliyetlerine yansıya-

cak olan bu artışın tüm ürünlerde fiyat artışlarına neden olacağı aşikâr. Mazotun ardından yine emekçi halkın en çok tükettiği ürünlerden olan kuru çaya ve en temel gıda maddelerinden olan şekere yüzde 15 zam yapıldı.

EPDK'nın (Enerji Piyasaları Denetleme Kurumu) konutlarda, işyerlerinde ve sanayide elektriğe ortalama yüzde 15 zam yapıldığını açıklamasıyla zam yağmuru adeta sağnağa dönüştü. Sırada BOTAS'ın doğalgaz fiyatlarına yapacağı zam var. BOTAS'ın da

doğalgaz fiyatlarına çift haneli bir zam yapmasına kesin gözüyle bakılıyor. Elektrik ve doğalgazdaki artış emekçi hanesinin bütçesini doğrudan vuruyor. Bununla birlikte elektrik ve doğalgaz zamları sanayideki maliyetleri de arttıracak olması dolayısıyla emekçiyi ikinci kez vuracak. Patronlar maliyetleri ürün fiyatlarına yansıtmak, ayrıca artan maliyetleri bahane ederek işçi ücretlerini baskılamak isteyecek. Her iki durumda da fatura katmerli şekilde işçi ve emekçilere çıkarılacak.

Tüpraş işçisi ekmek ve hürriyet için rafinerilerine kapandı, mücadelesini savundu

Tüpraş'ın 2019 toplu sözleşmesinin tıkanmasına yol açan patron tarafı işçilerin haklarını üç madde üzerinden gasp etmeye çalıştı. Bu maddeler vardiya ve izin sistemlerinin işçiler aleyhine değiştirilmesi ve 2 yıllık sözleşmenin 3 yıla çıkarılmasını içeriyordu. İşçilerin örgütlü olduğu Petrol-İş Sendikası'yla beraber İzmit, Aliğa, Batman ve Kırıkkale rafinerilerindeki toplam 4.300 işçi 28 Haziran günü aldıkları eylem kararıyla 8:00-16:00 vardiyasının mesai bitiminde iş yerlerini terk etmedi ve 16:00-24:00 vardiyasının rafineriye girmesiyle işçiler toplu bir şekilde iş yeri eylemine girişti.

Sözleşme süreci boyunca çeşitli eylemlerle tepkisini ortaya koyan Petrol-İş'te örgütlü Tüpraş işçileri 26 Haziran Çarşamba günü de Koç Holding Merkezi önünde dayatmalara karşı sloganlar eşliğinde eylem yapmıştı. 28 Haziran'da üç vardiya birden rafineriye kapanarak eylemlerini sürdüren Tüpraş işçileri bu mücadeledeki kararlılıklarını gösterdi.

İşçiler sendikal hürriyetlerini eyleme geçerek savunuyor

Bilindiği üzere Tüpraş grev yasağı olan bir rafineri fakat bu durum işçileri mücadelelerinden caydırmaya yetmedi, aksine memleketin dört farklı bölgesinde, kenetlenmiş binlerce işçi aynı anda Koç Holding'in dayatmalarına teslim olmayacağına bir kez daha gösterdi.

2005 yılında, bir kamu malı olarak halkın kaynağı olan Tüpraş, AKP iktidarı eliyle Koç Holding'e teslim edilmişti. O günden bu yana gerek baskılarla gerek grev yasaklarıyla büyüyen

Koç Holding, Yüksek Hakem Kurulu ile işçileri yıldırarak sonuç almak yoluna gitti. Yüksek Hakem Kurulu da bir kez daha patronun yana karar aldı ve sözleşmeyi Koç Holding en son teklifinde ne önerdiyse o şekilde bağladı. Tüpraş işçileri baskılara ve yasaklara karşı sendikal hürriyetlerin de ancak eyleme geçerek savunulabileceğini gösterdi. Tüpraş işçilerinin verdiği bu mücadele sadece onların mücadelesi değil, ekonomik krizin ağırlığını her nefeste hisseden tüm emekçi halkın mücadelesidir.

Armağan Tulun

Tüpraş'ta hakem skandalı: YSK'ya kızıp YHK'yı görmemek olmaz

Tüpraş işçileri, taleplerinin karşılanması için toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde neredeyse 6 aydır mücadele ediyor. Vardiya giriş çıkışlarında yaptıkları eylemler ve yürüyüşlerin ardından en son 26 Haziran'da İzmit, Aliğa, Kırıkkale ve Batman rafinerilerindeki 4300 Tüpraş işçisi rafineriye kapandı, tanker dolularını durdurdu. Çünkü Koç Holding'le yapılan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinden sonuç çıkmadı. Tüpraş patronu, rafinerilerde grev yasağı olmasına güvenerek vardiya sisteminin değiştirilmesi, 8 günlük mazeret izninin düşürülmesi ve en önemlisi de sözleşmenin 2 yıldan 3 yıla çıkarılmasına ilişkin maddelerde ısrar etti. İşçiler de grev yasağı olsa da üretimden gelen güçlerini kullanabileceklerini, grev yasağını fiilen ortadan kaldırarak taleplerini savunacaklarını gösterdiler ve rafineriye kapandılar.

Tüpraş işçisinin bu eyleminin başlamasından sadece iki gün sonra Koç Holding, yeni bir teklif vermek zorunda kaldı. Ancak daha önce işçilerin kabul etmeyiz dedikleri maddelerin içeriğini koruyup ifade edilme biçimini değiştirerek tekrar masaya getirdikleri için yeni teklif de Tüpraş işçisinden döndü. Bu hamleden de umduğunu bulamayan Koç Holding'in imdadına bu kez Yüksek Hakem Kurulu (YHK) yetişti. Yüksek Hakem Kurulu, işçilerin rafineride devam eden eylemlerinin dördüncü gününde sözleşmeyi bağladı. Koç Holding'in istediği gibi sözleşme süresini 2 yıldan 3 yıla çıkardı. Vardiya sistemini yine Koç Holding'in istediği şekilde değiştirdi. Koç Holding, 8 günlük mazeret izninin düşürülmesini işçi kabul etmeyince süre konusunda geri adım atıp 8 gün olsun ama amir onayına bağlı hale gelsin demişti. YHK bu maddeyi de aynen patronun istediği şekilde kabul etti. 8 günlük mazeret iznine amir onayı getirdi.

Hakem dediğiniz tarafsız olur. Oyunun kuralına göre oynamasını sağlar. Kuralı ihlal edene ceza verir. Ama maç patronla işçi arasında olduğunda ortada tarafsız bir hakem görmek mümkün olmuyor. Patronlara işçilerin anayasal haklarını gasp etmek dahi serbest. Kural ihlaline ceza yok. Bütün yasaklar işçiler için, bütün kartlar işçilere çıkıyor. Zaten federasyon da patronların elinde. Kağıt üzerinde kuralları da onlar belirliyor. YHK'nın Tüpraş'ta aldığı karar da böyle olmuştur. Koç Holding bastırılmış, rafinerilerde grev yasağı olmasını fırsat bilmiş, Tüpraş işçisinin mücadelesi karşısında işçilerden koparıp alamadığı hakları, YHK eliyle gasp etme yoluna gitmiştir. Ama maç daha bitmedi. Bu yazının yazıldığı saatlerde Tüpraş işçileri, YHK kararına tepki göstererek mücadeleye ne şekilde devam edeceklerini değerlendireceklerini duyurdular ve rafinerideki eyleme devam ediyorlar.

16 Nisan referandumunda mühürsüz oyları geçerli sayan, Aralık 2018'de görev süresi 31 Mart'ı da kapsayacak biçimde anayasaya aykırı olarak uzatılan, İstanbul seçimlerini talimatla iptal eden, gerekçeli kararında kayda değer tek bir gerekçe gösteremeyen YSK, herkesin hedefinde. Çünkü halk YSK'yı, iradesini gasp eden bir kurum olarak görüyor ve ona tepki duyuyor. YHK da YSK gibi bugün Tüpraş işçisinin, dün erteleme adı altında yasaklanan grevlerde metal işçisinin, cam işçisinin ve başka işçilerin iradesini gasp etmenin aracı olarak işlev görüyor. YSK'ya kızıp YHK'yı görmemek olmaz. Tüpraş işçisinin mücadelesi sadece ekmek değil, aynı zamanda grev yasağına karşı sendikal özgürlüklerini savunma ve eylemleriyle ortaya koydukları iradelerinin gasp edilmesine karşı bir hürriyet mücadelesidir. İşte bu yüzden de Tüpraş işçisinin mücadelesi, bütün işçi sınıfının ve emekçi halkın, hepimizin mücadelesi olmalı.

YHK'nın Tüpraş kararını verdiği güne denk gelen bir olaya değinmeden bitirmeyelim. Tesadüf o ki, YHK'nın Tüpraş işçisinin taleplerini görmezden gelerek aldığı kararı açıkladığı gün, İmamoğlu da İstanbul Büyükşehir Belediyesi Genel Sekreterliği görevine Yavuz Erkut'un getirileceğini doğrulayan bir açıklama yaptı. Kimdir Yavuz Erkut? Uzun yıllar Tüpraş'ın CEO'luğunu yapmış biri. Erdoğan'dan talimat alan YSK için "sonuna kadar güveniyorum" diyen İmamoğlu'nun, YHK'nın talimat aldığı Tüpraş'ın eski CEO'suna da güveni tam belli ki. Merkezi ve yerel yönetimin uyum içinde çalışmasından kasıt, Cumhurpatronluğu sistemi ile Türkiye'nin de İstanbul'un da bir anonim şirket gibi yönetilmesi olsa gerek!

1 Temmuz 2019

TOBB kölelik düzeni istiyor

TOBB çatısı altında toplanan patronlar, "yatırım ortamının iyileştirilmesi" adı altında tam bir hak gaspı paketini hükümete sundu. TOBB'un sunduğu paket içerisinde işe yeni alınan işçiler için deneme süresinin 2 aydan 6 aya çıkarılması, işçi alacaklarında dava zaman aşımı süresinin 5 yıldan 1 yıla indirilmesi ve esnek çalışma uygulamaları yer alıyor. Bu paket kıdem tazminatının çok daha fazlasının tehdit altında olduğunu gösteriyor.

Yatırım Ortamını İyileştirme Koordinasyon Kurulu'nun aldığı karar doğrultusunda Çalışma Bakanlığı, patron ve işçi örgütlerinin temsilcilerini 29 Mayıs'ta Çalışma Hayatı Çalışma Grubu toplantısına çağırdı. Sendikalara gönderilen belgede yetkili bir temsilcinin katılımı istendi ve TOBB'un çalışma yaşamıyla ilgili önerileri de ekte gönderildi.

Patronlar kıdemden sonra ihbar tazminatına da göz dikti

TOBB'un önerilerinin ilkinde mevcut uygulamada birden fazla yapılamayan belirli süreli (geçici) iş sözleşmelerinin dört defa üst üste yapılabilmesi yer alıyor. Böylece iş kanununda istisnai olarak kabul edilen geçici sözleşmeler temel istihdam biçimi haline getirilmek isteniyor. Patronların ayrıca bu öneriyle ihbar tazminatı yükünden de tamamen kurtulmayı amaçladığı anlaşılıyor.

Deneme süresi 2 aydan 6 aya

Patronlar, işçileri hiçbir güvence olmadan çalıştırdıkları ve ihbar tazminatı ödemedikleri gibi işten attıkları 2 aylık deneme süresini de 6 aya çıkarmanın peşinde. TOBB'un önerisi hayata geçerse, patronlar 6 aylık deneme süresini sürekli işçi sirkülasyonu sağlamak için sonuna kadar suistimal edecekler. Sürekli girdi çıktı yapan işçilerin sayısı arttıkça ücretler de giderek asgari ücrette eşitlenecektir. Ayrıca 6 aylık deneme süresi zaten binbir zorlukla gerçekleşen sendikalaşma süreçlerini de olumsuz etkileyecektir. Patronlar deneme süresini yeni işçilere gözdağı vermek ve onları sendikalaşmaktan caydırmak için kullanacaktır. Sendikalaşan işçileri de tazminatsız olarak işten atacaktır.

Esnek çalışma saldırı maddeleri

İkinci maddede telafi çalışması yapılacak sürenin 2 aydan 6 aya çıkarılmasını öneren patronlar, işçi onayının aranmamasını ve telafi çalışmasının cumartesi tatil olan iş yerlerinde cumartesi günleri dahil olmak üzere zorunlu kılınmasını istiyorlar. Aynı maddede denkleştirme çalışmasının da 2 aydan 4 aya çıkarılması isteniyor. Bu istek de esnek çalışmanın bir unsuru. Patronların amacı siparişlerin yoğunluğuna göre işçilerin çalışma saatlerini ayarlamak, yoğun dönemlerde yapılan fazla çalışmaları, "denkleştirme çalışması" kapsamına sokarak işçilerin fazla mesai ücreti hakkını gasp etmek istiyor.

Patronlar için işçinin canı bedava iş güvenliği ise yük!

Söz konusu belgenin dördüncü maddesinde TOBB, işçi sağlığı ve iş güvenliği mevzuatının özel sektörün önerileri doğrultusunda yeniden ele alınmasını ve gereksiz yüklerin kaldırılmasını istiyor. Türkiye'nin iş cinayetlerinde Avrupa'da birinci, dünyada ise üçüncü sırada olması gerçeği TBMM gündemine taşınmışken patronların hâlâ işçi sağlığı ve iş güvenliği maliyetlerini kısımaya çalışması son derece çarpıcıdır. Bu tutum, Türkiye'de işçi ölümlerinin nedeninin kaza değil patronların taammüden işlediği bir cinayet olduğunun kanıtlarından biridir.

İşçi alacaklarının zaman aşımının 1 yıla indirilmesi

En çarpıcı maddelerden biri ise 2017 yılında yapılan değişiklikle 10 yıldan 5 yıla düşürülen işçi ala-

caklarında yeniden düzenleme yapılarak dava zaman aşımı süresinin 1 yıla indirilmesi önerisi. Patronlar işçilerden gasp ettikleri kıdem tazminatı, sigorta primi, normal ve fazla mesai ücretleri gibi hakların üzerine yatmak istiyor. Bir patron kendi alacakları için borçlar kanununda 10 yıllık zaman aşımından yararlanırken işçiden gasp ettiklerini bir yıl içinde oldu bittiye getirmek istiyorlar. Hırsızlığın zaman aşımının 8 yıl olduğu Türkiye'de patronlar utanmadan işçilerin açtıkları davalardan dolayı mağdur olduklarını iddia ediyorlar. TOBB'un önerisinin ne anlama geldiğini anlatan çok güzel bir atasözü var: "Yavuz hırsız ev sahibini bastırır."

Sendikalar uyumayın!

TOBB'un saldırı paketi tüm sendikaların da bilgisine sunulmuş durumda. Söz konusu paket kıdem tazminatının çok daha fazlasının tehdit altında olduğunu gösteriyor. Sendikaların şu ana kadar ortalığı ayağa kaldırmaları ve işçi sınıfını yaklaşan tehlike karşısında uyardırmaları gerekirdi. Sendikaların bu talepler karşısında ne dediğini, 29 Mayıs'ta yapılan ve sendikalarından da temsilci istenen Çalışma Hayatı Çalışma Grubu toplantısında neler yaşandığını bilmiyoruz. Daha geç olmadan alarm zilleri çalmalıyız, fabrikalarda, işyerlerinde teyakkuza geçmeliyiz. Seçimlerin ardından iktidardaki ve muhalefetteki tüm patron partileri ekonomiye odaklanmaktan ve yatırım ortamını iyileştirmekten konuşuyor. İşin iç yüzünü TOBB'un belgesiyle anladığımızı göre bizim konuşacağımız dil bellidir: İşgal, grev, direniş!

Mustafa Kemal Coşkun

Onlar insan eti yer

Her şey Türkiye’de sosyalistlerin çok büyük bir bölümünün kendi yazıp çizdiklerinde bile işçi sınıfını parantez içine almasıyla başladı ve oradan devam ediyor. Tam da bu nedenle toplumsal üretim ilişkilerini değiştirmeyi, çok daha kozmopolit kimlik politikalarına tercih edenlerle etmeyenlerin safları da nihayet netleşiyor bu vesile ile. 31 Mart ve 23 Haziran seçimleri bunu apaçık gösteren bir seçim oldu aynı zamanda.

Sosyalist partilerin zaman zaman diğer partilerle taktik gereği iş birliği yapması anlaşılabilir bir durum olabilir, özellikle de yerel seçimlerde. Ancak bu durum bizim ülkemizdeki sosyalistler açısından bir gelenek haline almaya başladı. Eğer bu “gelenek” böyle devam ederse, bağımsız devrimci bir hareket artık belini kolay kolay doğrultamayacaktır. İşte asıl sorun budur. Ülkedeki sosyalistler, Lenin’in “Eğer siyasete müdahale etmezseniz, siyaset öyle ya da böyle hayatınıza müdahale edecektir” yorumunu sanırım başka türlü anlayıp her seçimde şu ya da bu partinin arkasına takılarak/destekçisi olarak siyasete müdahale ettiklerini düşünüyorlar herhalde. Oysa bu büyük bir yanılgı. Bu yanılgı, sosyalistleri, faşist bir adaya oy vererek, hatta faşist partilerle bir arada seçime girerek faşizmi gerileteceğini/engelleyeceğini zannetmeye kadar götürdü maalesef.

Diğer taraftan bu, tek hedefini AKP’yi ve Erdoğan’ı geriletmek olarak ortaya koymanın da ne denli büyük bir hata olduğunu gösterir. Klasik bir burjuva partisi, parlamenter sistemi benimseyip benimsemediğine göre değil, farklı sermaye temsilcilerinin ve siyasi eğilimlerin ne ölçüde rekabet ettiğine, çekiştiğine ve iktidar bloku içerisindeki fraksiyonların ihtiyaçlarına ne tür yanıtlar ürettiğine göre belirlenir. Siyasal ve ekonomik sistemin üzerinde yükseldiği temeller (yani başkanlık, yürütmenin merkezileşmesi, hukuk devletinin ortadan kalkması, yolsuzluklar, yapısal reformlar vs.) sermaye birikiminden, sermaye sınıflarından ve sınıf mücadelesinden bağımsız değildir. Tam da burada, liberalizmin peygamberi Hayek’i hatırlamak yerinde olabilir: Kriz içindeki bir parlamenter sistemde “anayasal diktatörlük” piyasanın işleme açısından daha “demokratik” olabilir diyordu Hayek. Yani her türlü otoriter ya da demokratik yönetim, yönetenlerin kişisel keyfiyetine göre değil, sermaye birikim rejiminin yapısal niteliğine göre tercih edilir.

Yukarıda söylediğim kimlik politikalarına doğru meylettiklerinden olsa gerek, siyaseti söylemsel bir mücadeleden ibaret sanan sosyalistlerin neredeyse büyük bir çoğunluğu, meclisteki burjuva partilerinin neredeyse hiçbir zaman yana gelemeceğini düşünüyorlar gibi. Ne var ki koşullar elverdiğinde “normalleşen Türkiye”, olmadı “Türkiye ittifakı” projesine hepsi birer bakan bile verebilir. Çünkü aralarında kategorik olarak bir fark yoktur.

Oysa sınıfsal belirleyicileri ve bunların sonuçlarını (mülksüzleştirme, el koyma, sömürü, anayasal haklardan mahrumiyet, eşitsizlik) ikinci plana atarak ne siyasi bir mücadele ne de bir sınıf mücadelesi verilebilir.

“Her şey çok güzel olacak” sloganını üreten bir burjuva partisi için ortada şaşılacak bir şey yok elbette, burjuva siyasetinin özü pragmatizm değil mi? Değişmeyen şey ise Enver Gökçe’nin şiirindeki gibi: “onlar yoksul eti yer”, “her şey çok güzel olacak” diyenler de buna dahildir maalesef.

Siyasal türdeşlik yeniden organize edilirken sosyalistler, Metal işçilerinin, Havalimanı işçilerinin, Tüpraş işçilerinin mücadelesinin değil de, “her şey çok güzel olacak” siyasetinin parçasına döndükçe aç tavuk-buğday ambarı hikayesinden kurtulamayacak.

Kapitalist üretim ilişkilerini Erdoğan’dan ibaret sayan memleket sosyalistlerine hatırlatmak istedim.

S-400 ve F-35 açmazı:

Kaporanın üstüne soğuk su içmek mi? Emperyalist zincirleri kırmak mı?

Türkiye ile ABD arasında S-400 gelirimini sürerken, ABD’nin yaptırım tehditlerinden birinin Türkiye’yi F-35 savaş uçağı projesinden çıkartmak olduğu biliniyor. Tayyip Erdoğan bu olasılığa karşı “F-35 projesi için zaten 1,25 milyar doları ödedik. Eğer öyle yanlış bir hamlede bulunurlarsa meseleyi uluslararası tahkim mahkemesine götürürüz. Şimdiye kadar yaptığımız ödemeleri geri isteriz” açıklaması yapmıştı. Ancak daha sonra Türkiye’nin ABD ve diğer ortak ülkelerle yaptığı anlaşmanın böyle bir yolu baştan kapattığı ortaya çıktı.

CHP’nin NATO komiseri duyurdu

Bu durumu attığı bir tivit ile kamuoyuna duyuran, CHP’nin Dış İlişkilerden Sorumlu Genel Başkan Yardımcısı Ünal Çeviköz oldu. Çeviköz attığı tivitte “F-35 Anlaşmasındaki 17.1 madde katılımcılar arasında ortaya çıkan anlaşmazlıkların yalnızca katılımcılar arasında görüş alışverişi yoluyla çözümlenmesi ve bir ulusal ya da uluslararası mahkemeye başvurulmayacağını belirtmektedir. İhtiyaten hatırlayalım...” ifadelerini kullandı.

S-400 alımına karşı görüşleriyle öne çıkan, geçtiğimiz ay Ömer Koç’la birlikte dünyanın emperyalist güçlerinin önde gelen siyasetçi ve işadamlarıyla kötü ünlü Bilderberg toplantılarında boy gösteren Ünal Çeviköz’ün, CHP’deki fiili görevinin NATO komiserliği olduğunu söylemek yanlış olmaz. Ancak bu, Çeviköz’ün sözlerinin çarpıcı bir gerçeğe işaret etmekte olduğunu değiştirmiyor. “Biz artık Amerika ne derse onu yapacak bir ülke değiliz” diye nutuk atan Tayyip Erdoğan ve AKP’nin 2007’de

iktidardayken yaptığı anlaşmanın tam da “Amerika ne isterse onu yapmak” üzere Türkiye’nin elini kolunu bağladığı ortaya çıktı.

İstibdad rejimi emperyalizme karşı elimizi kolumuzu bağlıyor

Zira şu anda ABD, Türkiye’yi ekonomik, siyasi ve askeri yaptırımlarla tehdit ederek “görüş alışverişi” yapmaktadır. Türkiye’nin bu görüş alışverişini herhangi bir mahkemeye taşıma şansı yoktur. Bu durumda Türkiye’nin F-35 kapsamında fiilen harcamış olduğu 1,5 milyar doların yanısıra tehlikesi açıkça ortadadır. Diğer tarafta eğer Türkiye S-400 alımından vazgeçerse orada yanacak olan kaporanın ise 100 milyon dolardan fazla olduğu Rus basınında çıkan haberlerde iddia edilmişti. Erdoğan ve müttetiklerinin şark kurnazlığı ve Kayseri pazarlığı yöntemi Türkiye’yi 1,5 milyar dolarlık bir fatura ile karşı karşıya bırakmıştır. Bu mantığın 100 milyon dolar ya da belki biraz daha fazla olduğu tahmin edilen kaporanın üstüne soğuk su içip 1,5 milyar doları kurtarmaya yöneleceğini düşünebiliriz.

Bu istibdad rejiminin milletin zayıf karnı olduğunu söylüyoruz. S-400’ler konusunda da yine halka nutuk atıp, emperyalistler karşısında milletin boynunu eğdiren bir iktidar ile karşı karşıyayız.

Bu durumdan nasıl çıkılır?

CHP ve Amerikan muhalefeti ABD ve NATO’nun istediği çözümün olması için yükleniyor. Erdoğan ve müttetikleri ise sorunu çözmekten ziyade çark etmenin yollarını arıyormuş gibi bir görüntü

arz etmekte. Emekçi halkın çıkarları açısından ise mesele şu ya da bu şekilde 1,5 milyar doların ya da S-400 kaporasının üzerine soğuk su içmek durumunda kalmanın ötesindedir. Türkiye bu krizden NATO’dan çıkarak, İncirlik ve Kürecik üslerini kapatarak çıkar. Böylece bu kriz emekçi halkın boynundaki emperyalist zincirlerin kırılması için bir vesile olur. Bir musibet bin nasihatten iyidir derler! Ancak mevcut iktidarda bu irade yoktur. Türkiye’nin emperyalist boyunduruktan kurtulmasının bir işçi emekçi hükümetinden başka yolu olmadığı bir kez daha görülmektedir.

İşçi emekçi hükümeti elbette 1,5 milyar doları ABD ve öteki NATO emperyalistlerine bırakmayacaktır. Bu parayı geri almanın sayısız yolu vardır. Bir tanesini hemen önerelim: Ford fabrikası Borsa İstanbul’un en değerli 14. şirkettir. Piyasa değeri 3,3 milyar dolardır. Koç ile Ford bu şirkete eşit hisse sahibidir. İşçi emekçi hükümeti bu şirketin varlıklarını karşılıksız millileştirir. Böylece 1,5 milyar dolarını emperyalistlerden geri almış olur. Artık Trump Ford’un zararını tazmin eder mi, bu karşılıksız millileştirmenin bedelini kim öder o Amerikalıların düşüneceği bir şey. Bu durumda 1,5 milyar üzerine soğuk su içecek olan biz değil, emperyalistler olur.

Koç’u mu soruyorsunuz? Dert edinmeyin. Fabrika işçi denetimi altında bir kamu işletmesi olarak tıkr tıkr işler. Bırakın, gerisini emperyalistlerin ortağı, Bilderberg müdavimi, işçinin baş düşmanı düşünsün, kendi derdini kendi halletsin.

G-20 zirvesi bir kez daha gösterdi: Emperyalizme yanaşarak krizler çözülmez, derinleşir!

Japonya’nın Osaka kentinde gerçekleştirilen G-20 zirvesi; Türkiye’nin ABD ile S-400 ve Fırat’ın doğusu, Rusya ile İdlid, Avrupa Birliği ülkeleri ile de Doğu Akdeniz doğal gaz rezervleri dolayısıyla ciddi siyasi, askeri ve diplomatik krizlerle boğuştuğu bir ortamda gerçekleşti. Erdoğan ve iktidarı bu zirveyi uluslararası alanda verdiği yalıtılmış görüntüsünü kırmak ve kriz başlıklarını nispeten yumuşatmak için bir fırsat olarak gördü. Ancak G-20 zirvesi İdlid’te TSK’nın gözlem noktasına yapılan havan saldırısıyla başladı ve zirve sürerken Libya’da General Haftar’e bağlı güçlerin Türkiye’yi işgalci, Türkiye’ye ait gemileri ise hedef ilan edip Libya hava sahasını Türk uçaklarına kapattığı haberi geldi.

Trump’ın hakaretlerini gülerek dinlediler

Bu koşullar altında G-20’de bulunan Erdoğan ve üst düzey bakan ve yetkililerden oluşan heyet tamamen görüntüyü kurtarmaya odaklandı. Özellikle ABD Başkanı Trump ile samimi ve sıcak pozlar vermeye gayret ettiler. Ancak bu çaba tam bir fiyaskoya dönüştü. Çünkü ABD ve Türkiye heyetlerinin bir araya geldiği toplantıda Trump, tüm dünyanın

gözü önünde “Şu adamlara bakın. Bir bakın şunlara. Bunlarla iş yapmak o kadar kolay ki. Bunlara benzeyen adamları bir araya getirecek tek bir Hollywood seti yoktur.” sözleriyle Erdoğan ve yanındaki heyete hakaret etti. Heyet hakaretleri gülerek dinledi. Daha sonra Erdoğan, G-20 zirvesi ile ilgili yaptığı değerlendirmede “Trump’la yapılan görüşmede yaptırım görüntüsünün oluşmadığını” söyleyecekti.

Erdoğan ve AKP’nin avuntusu: “Trump iyi çevresindekiler kötü”

Bunu ilk defa görmüyoruz. Trump her seferinde iyi polis kötü polis oyununu oynuyor. Erdoğan ve AKP iktidarı da her seferinde hemen “Trump iyi ama çevresindekiler kötü” söylemine geçiyor. Bir kez daha aynı senaryoyu izliyoruz. Trump’ın herhangi bir konuda Türkiye’ye söz vermişliği falan yok. Eğer görüşmelerde yaptırım görüntüsü oluşmadıysa bu, ABD’nin Türkiye’nin S-400 almasına razı olmasından değildir.

Trump, hakaretler eşliğinde Türkiye’nin istese de istemese de S-400’leri bırakıp onun muadili olan Amerikan Patriot füzesini almak zorunda olduğu mesajını vermiştir. Trump ayrıca, Fırat’ın doğusu konusunda da altını çizerek “girmeyin dedik girmediler” demiştir.

Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz...

ABD-Türkiye heyetlerinin görüşmesinde Erdoğan’la birlikte devlet erkânının Trump’ın hakaretlerini gülcükler eşliğinde dinleyerek verdiği görüntü esas olarak Amerikan emperyalizminin vermek istediği mesajın alındığına işaret etmektedir. Erdoğan’ın “Biz S-400’leri aldık ve teslimat aşamasındayız.” sözleri ise bu mesajın gölgesinde kalmaktadır. ABD’nin rızasını almak için kendini bu kadar paralandıktan sonra “dünya beşten büyüktür” laflarının arkası boştur. Cemal Kaşıkçı suikastı ile ilgili Suudileri ve Batı dünyasını eleştiren sözlerin katil Prens Selman’ın tam ortada durduğu “aile fotoğrafı” çekildikten sonra en ufak bir kıymeti harbiyesi yoktur.

Erdoğan ve AKP iktidarı emperyalizme karşı Türkiye’nin zayıf karnıdır

G-20 zirvesinden elinde yeni krizlerle dönen iktidar bambaşka bir tablo resmetmeye çalışsa da iktidarın, Türkiye’nin emperyalizme karşı zayıf karnı olduğu bir kez daha tescillenmiştir. Türkiye, dış politikada karşı karşıya kaldığı krizleri emperyalizme yanaşarak değil ancak emperyalist zincirleri kırarak çözebilir.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

İşçi sınıfına ve emekçi halkımıza çağrımızdır: Düzen dikiş tutmuyor! Sermayenin, emperyalizmin, istibdadın zincirlerini kırmak için seferber olalım!

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organı olan Gerçek gazetesinin 23 Haziran seçimlerinden önce çıkan sayısının başyazısı şu paragrafla başlıyordu: "Erdoğan'ın sivil ve asker müttelikleriyle inşa ettiği istibdad rejimi (baskıcı düzen) ekonomiyi batma noktasına getirdi, yozlaşmadan nasibini almayan tek bir kurum bırakmadı, dış siyasette ise emperyalizmle Kayseri pazarlığı tutmadı ve şimdi utanç verici bir teslimiyet döneminin kapıları açılıyor. Her alanda başarısız olmuş ve batağa batmış bir iktidar bir ülkeyi ne kadar yönetmeye devam edebilir? Her yanıyla çürümüş ve yozlaşmış bir rejim daha ne kadar ayakta kalabilir?"

23 Haziran seçim sonuçları çürümüş ve yozlaşmış rejimin tel tel dökülmekte olduğunu bir kez daha gösterdi. 31 Mart'ta İstanbul'da ortaya çıkan tabloyu değiştirmek için atıkları her adım iktidarın çürümelerini ve yozlaşmasını kitlelerin adeta gözünün içine soktu. YSK'ya seçimi iptal ettiren ve iktidar gücünü kullanarak sonucu değiştireceğini uman AKP ve müttelikleri hezimete uğradı.

Düzen partileri istibdadı yıkmaya değil tadil etmeye çalışmaktadır

Ekrem İmamoğlu'nun ilk işi projelerini sunmak için saraydan randevu istemek oldu. CHP öteden beri Türkiye'de "tek adam" rejiminden bahsediyorken, sarayın tüm yetkileri elinde topladığından dem vuruyorken İmamoğlu, İstanbul'daki yolsuzlukların Erdoğan'la ilişkisi olmadığını peşinen kabul ve ilan etti. Sadece İmamoğlu değil CHP de hızlı çark etti. 16 Nisan'ın mühürsüz oylarıyla geçirilen Anayasa'nın gayri meşru olduğu iddiası, diktatörlük ve faşizm sözcüsünün ağzından Erdoğan ve AKP'ye, sermayenin işlerini görmesi için 4 yıllık seçimsiz bir dönem kredisi açıldı. Parlamenter sisteme dönüşten artık göz boyama kabilinden bile bahsedilmiyor. CHP'nin gündemi partisiz cumhurbaşkanlığıdır. Gül, Davutoğlu, Babacan üçgeninde şekillenen AKP artığı oluşumların dilinde de aynı söylem vardır. Çünkü bugün CHP olsun, İyi Parti olsun, AKP artıkları olsun halkın istibdadı karşılamak ve hürriyet talebinin değil Koç Holding'in ekonomik ve siyasal prog-

ramının partileridir!

Devrimci İşçi Partisi olarak 31 Mart ve ardından 23 Haziran seçimlerini boykot ettik. Bugün olabilecekleri öngördük ve önceden uyardık. Amerikan muhalefetinin derdinin istibdadı yıkmak değil onu sermayenin ve emperyalizmin çıkarları doğrultusunda tadil etmek olduğunu söyledik. Başka bir yola işaret ettik ve şöyle dedik: "İşçi sınıfı grevlerle ve direnişlerle üretimden gelen gücünü ortaya koyarsa, kamu emekçileri, gençler, kadınlar, EYT'liler meydanları doldurursa, bir Birleşik İşçi Cephesi kurulursa, tüm emekçi halk, ekme ve hürriyet için seferber olursa kendini yıkılmaz gösteren istibdadın un ufak olup dağılacağını görebiliriz."

Bugün, ortada istibdadın büyük bir yenilgisi söz konusudur. Sömürü düzenini muhafaza ve müdafaa etmeye ant içmiş burjuva ve Amerikan muhalefeti istibdadın hezimeti onu bitirmek için kullanmıyor diye, işçi sınıfı ve emekçi halk da yerinde duracak ve bekleyecek değildir. Tam tersine işçi sınıfının öncülüğünde tüm emekçi halk ekonomik krizin faturasını bu krizi yaratan patronlar sınıfına ödetmek için, emperyalist zincirleri kırmak için, istibdada karşı hürriyeti kazanmak için seferber olmalıdır!

İstibdad ve sömürü düzeni yaralarını sarmadan biz saflarımızı sıkılaştırmalıyız!

Kendi içinde parçalanıp ve giderek zayıflayan bu iktidara tek bir hakkımızı daha veremeyiz. Toparlanıp yeniden saldırmak isteyecekler. Kıdem tazminatı hâlâ masada. TOBB'un, deneme süresini 6 aya çıkaran, işçi alacaklarında zaman aşımını 1 yıla düşüren, esnek çalışmayı dayatan önerileri ortadadır. Onlar toparlanmadan, Cumhuriyet ve Millet ittifakının partileri olarak sermayenin ve emperyalizmin çizdiği hatta hizaya gelmeden önce, işçi sınıfı saflarını sıkılaştırmak zorundadır.

Emekçi halkın sorunları çoktur, büyüktür, yakıcıdır... Bu düzende ve bu düzenin şu ya da bu aktöründe çözüm aramak ise boşunadır. Örneğin EYT'liler, staj ve çıraklık mağdurları, yaşı ilerleyen ama ne emekli olabilen ne de iş bulabilen milyonlar için seçimlerin bitmesi umutların bittiği anlamına gelmiyor. İşçi ve emekçiler oy deposu değildir, oyun gücü eme-

ğin gücünün yanında bir hiçtir. Şimdi emeklilik hakkını almak için milyonlar tekrar meydanları doldurmalıdır!

Bu bildiri yazıldığı esnada 4300 Tüpraş işçisi rafinerilere kapanmış, grev yasağı olan bu sektörde direnmektedir. Cargill işçilerinin direnişi 440. gününü geçmiştir. Aliğa'da belediye işçileri ayakta. EYT dernekleri bir federasyon çatısı altında birleşmeye yönelmektedir. Türkiye'nin kaç yıl seçimsiz gideceğini bugünden bilemeyiz. Ama Türkiye'yi grevlerle, direnişlerle, fabrika işgalleriyle dolu bir dönem beklemektedir. Ekme ve hürriyete giden yol bu yoldur!

Burjuva siyasetinden kopmanın ve işçi sınıfının bağımsız ve devrimci siyasetini inşa etmenin zamanıdır

Düzen siyaseti ile sınıf siyaseti arasındaki fark gayet açıktır. Kutuplaşmadan, ötekileştirmeden bahseden burjuva söylemler karşısında biz, kardeş kavgasının yerini sınıf kavgasının alması için mücadele ediyoruz. Bu yolda güçlü ve sağlam adımlarla yürümek için Birleşik İşçi Cephesi'ni inşa etmeye çağırıyoruz! Ne Amerikan muhalefeti gibi emperyalizmi demokrasi sosuyla pazarlayanlardan ne de iktidar gibi emperyalizmle Kayseri pazarlığı yapanlardan... Biz derhal Türkiye'nin NATO'dan ve Gümrük Birliği'nden çıkmasını, İncirlik başta olmak üzere üslerin kapatılmasını, ekonominin damarlarındaki dolar zehrinden kurtulmayı, kısacası emperyalist zincirleri kırmayı savunuyoruz.

Kürtleri oy deposu olarak gören burjuva ikilyüzlülüğünün karşısında halkların kardeşliğini, işçilerin birliğinin ve sınıf mücadelesinin mutlak bir gereği olarak görüyor ve savunuyoruz. Çünkü biz çürümüş ve kokuşmuş bir düzeni baharatlara bulayıp yeniden piyasaya çıkartmaya çalışanlardan değiliz, her dilden, memleketten işçi sınıfımız ve emekçi halkımız için taptaze ve hür bir gelecek inşa etmek için mücadele ediyoruz.

Zincirsiz Kurucu Meclis ve işçi emekçi hükümeti için ileri!

Biz istibdadın başındaki "genel başkanlık" şapkasını almakla yetinmeyiz. Biz zincire vurulmuş figüranlar meclisine bel bağlayamayız. Biz Türkiye'nin önünü ancak işçi sınıfının birliği, emeğin gücü ve emekçi halkın seferberliğiyle, yasağız, barajsız, ekmeğin ve hürriyetin düzenini kurmak için olağanüstü yetkilerle donatılmış zincirsiz bir Kurucu Meclis'le açabiliriz. Emekçi halkın kangrene dönmüş sorunlarına ancak bir işçi emekçi hükümetiyle çözüm bulabiliriz!

Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi
30 Haziran 2019

Sungur Savran

Bir büyük sarsıntı dönemine doğru

Son dönemdeki gelişmeler ne çok kafa karışıklığını temizlemeye yaradı! Birincisi, Türkiye solunun "faşizm" kavramını nasıl suistimal ettiğini, doğasına aykırı bir şekilde kullandığını ortaya çıkarttı. Kimi sadece faşizm demiyor, bir de "açık faşizm" diyor. Faşizm kavramının sıradanlaştırılması tam anlamıyla sola yol şaşırtan bir nitelik kazanmıştır. Bugün vardığımız yer, "faşizmi sandıkta geriletme" ucubesidir. Pratikten öğrenemeyenler, Erdoğan istibdadının bir faşizm olmadığını kabul etmek yerine işçi sınıfına (pek ilgilendikleri yok ya!) ve gençliğe, faşizmin sandıkta geriletilebileceğine dair bir yanılsama yayıyorlar. Gelecekte gerçekten faşizm ile karşılaştığımızda bilinçlerin nasıl bulacağı ortada. İdeolojik cinayet!

İkincisi, faşizm ya da "açık faşizm" teorisyenlerinin de arasında bulunduğu koskoca bir umutsuzlar koalisyonuna seçimler Erdoğan'ın hiç de güçlü olmadığını öğretmiş olmalı. Bakın DİP 2017 referandum sonrasında yayınladığı ilk bildiriye "İstibdad kaybetmiştir!" başlığı atmıştı. Biz, kendi yazımızda, yaşananın, AKP-MHP oy toplamının yüzde 10 gerilemesini de içeren, büyük kentlerde AKP hegemonyasının sarsıldığı, 7 Haziran 2015 seçimleriyle karşılaştırılabilir bir "hezimet" olduğunu yazmıştık. Bütün bunların kökü 2013 yılıdır, Gezi'dir. Halk AKP iktidarını bir sarsmıştır, o iktidar bir daha yerli yerine oturamamıştır.

31 Mart seçimleri, bu sarsıntıya işçinin yoksulun ekonomik krize tepkisinin eklenmesiyle AKP için ciddi bir yenilgiye dönüşmüştür. 23 Haziran İstanbul seçimi bize 31 Mart'ta Ankara, Antalya, Adana, Mersin ve benzeri bir dizi kentten de AKP'nin elinden kayıp gittiğini unutturmasın. 23 Haziran'da ekonomik krizin yanına bir ideolojik kriz eklendi: Türkiye halkı, geçmişten beri haksızlığa maruz kaldığını düşündüğü politik kadro ve geleneklere sandıkta sahip çıkmıştır. (Menderes'in izleyicileri, 28 Şubat sonrasında Milli Görüş ve AKP vb.) Bu sefer de öyle oldu, ama bu kez halkın gözünde zalim ile mazlum yer değiştirmişti. AKP mazlum olmaktan çıkmış, zalim konumuna yerleşmişti. Bu, istibdad için bir başka sarsıntı kaynağı olacaktır.

Erdoğan'ın 31 Mart yenilgisine verdiği yanıt, "Türkiye ittifakı" önerisi, Gerçek gazetesinin Mayıs sayısında ileri sürdüğümüz gibi, Gül-Babacan ve Davutoğlu çıkışlarıyla daha da fazla tehlikeye girecek olan iktidarını korumanın ve krizin yükünü işçi sınıfının sırtına daha az riskli şekilde yığmanın formülü idi. Çubuk'taki cenazede Kılıçdaroğlu'na yapılan saldırı ve onu izleyen gazeteci avı, muhtemelen buna hızlı bir cevaptı. Ortaya iki kamp çıktı: MHP, Soylu, hatta Akar bir yanda, "Türkiye ittifakı" bir yanda. Erdoğan mütereddit. Şimdi solun bir dizi unsuru bu ikiliği kendine temel alıyor. Böylece üçüncü bir gerçek daha doğrulanmış oluyor: DİP'in 24 Haziran seçimlerinden sonra söylediği gibi, AKP kendi içinde bir güçler ittifakıdır: Erdoğan tek başına değil, TSK yönetimi ve Soylu'nun ardındaki Ağar'ın kontrgerilla güçleri ile birlikte yönetmektedir Türkiye'yi. Bir de bunlara çok yakın ama partinin dışındaki örtülü koalisyon ortağı var: MHP. Bu mu Erdoğan'ın büyük gücü?

Şimdi geriye doğrulanacak başka bir şey kalıyor: Amerikan muhalefetinin, onun baş mimarı Kılıçdaroğlu'nun ve güzide evladı İmamoğlu'nun istibdada nasıl destek olacağını yaşayarak göreceğiz. Türkiye solunda 23 Haziran sonrası durum ve görevler için her şey söyleniyor. Ama ekonomik kriz bir türlü bu tahlilin bir parçası haline gelemiyor! İnanılır gibi değil! Oysa ekonomik kriz (ve dış politika-savaş) belirleyicidir. "Seçimsiz dört yıl" söylemini çok teşhir ettik. İktidar ya kendi başına ya da CHP'nin yardımıyla işçi ve emekçilerin elinde son ne kaldıysa, işine, aşına, hakkına saldıracaktır. Sınıfın saflarında yer almayanlar, CHP'nin kıyısında politika yapanlar veya HDP'ye iltihak etmiş olanlar, Kılıçdaroğlu'nun ve İmamoğlu'nun sol müfettişleri olarak tarihin gerçek akışının dışında kalacaktır. Başka bir dönem açılıyor. Kemerlerinizi bağlayın!

İŞÇİNİN EKONOMİSİ

Ekonominin kalbi teklemeye devam ediyor: Sanayi üretimi yüzde 4 daraldı

Berat Albayrak'ın "en kötüsünü aşık" diyerek çizdiği pembe tablolara rağmen TÜİK rakamları daha da kötüye gittiğimizi gösteriyor. Ekonominin kalbi olan sanayi sektöründe yılın ilk üç ayında pozitif seyreden üretim, Nisan ayında bir kez daha yüzde 1 oranında azaldı. Yıllık bazda ise sanayi üretimi yüzde 4'lük bir gerileme yaşıyor. Üretim azalması hem fiyatların yükselmesine yol açarak hem de işçilerin gelirlerini düşürerek hayat pahalılığını artırıyor.

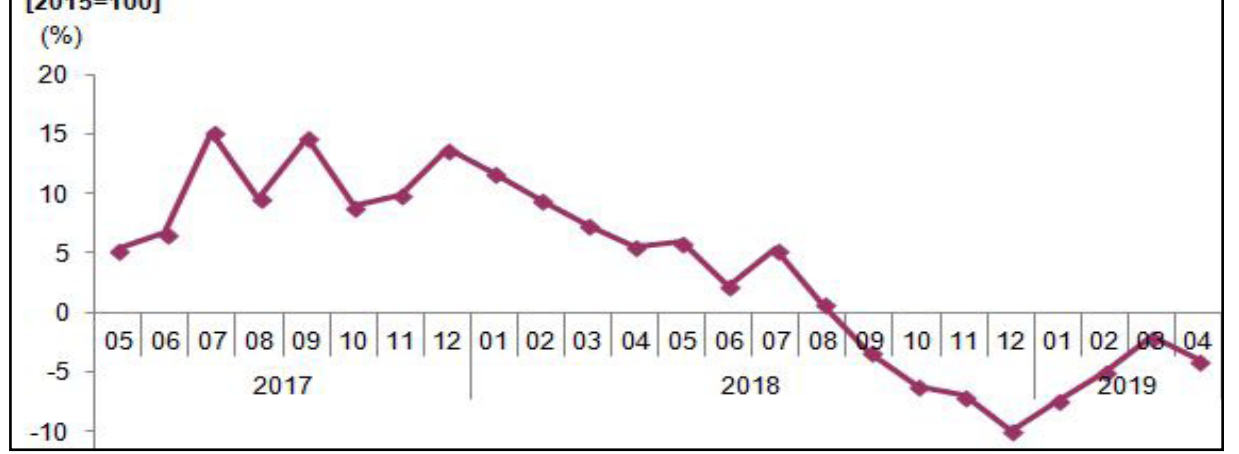
Sanayi üretiminde özellikle orta-yüksek (-3,2) ve yüksek teknoloji (-0,8) ürünlerinin üretimindeki azalma dikkat çekiyor. Türkiye ekonomisi bir kez daha kriz sürecinde işçilerin düşük ücretlerle çalıştığı

emek yoğun sektörlere yöneliyor. Diğer sektörlerde de üretimi azaltarak, yasadışı olsa da fiilen ücretsiz izinleri, yarı zamanlı çalışmayı dayatarak, esnek çalışma yöntemlerini uygulayarak işçi ücretlerini ve sosyal hakları aşağı çekmeye çalışıyor.

Patronlar açıkça ekonomik krizi bahane ederek fiili bir yatırım ve üretim grevi yapmaktadır. Üretimi arttırmak için işçilerden daha kötü koşullarda çalışmalarını istemekte, iktidardan ise işçilerin daha ucuza ve daha çok çalışmasını sağlayacak yapısal reformları hayata geçirmesini talep etmektedir.

Dolayısıyla sanayi üretimindeki düşüşe insanların iradesinden bağımsız bir doğa olayı gibi bakamayız. Burada sorun ihtiyaç için değil

Takvim etkisinden arındırılmış yıllık değişim oranları, Nisan 2019 [2015=100]

kâr için üretim yapan kapitalizmdir. Bir sınıf mücadelesi söz konusudur. İşçiler bu mücadelede kendi

haklarını, üretimden gelen güçlerini kullanarak koruyabilir. "İşçiler köle gibi çalışmazsa ben üretmem"

diyen patrona ise fabrikasının işçi denetiminde kamulaştırılmasıyla cevap verilmelidir.

Bütçe açığının yükselmesi borçlanmanın artacağına ve kemer sıkma politikalarına işaret ediyor

Milyon TL	MERKEZİ YÖNETİM BÜTÇE GERÇEKLEŞMELERİ						Değişim Oranı (%)
	2018			2019			
	Yıllık Gerç.	Ocak-Mayıs Gerç.	%	Bütçe	Ocak-Mayıs Gerç.	%	
Bütçe Giderleri	830.450	322.529	38,8	960.976	414.033	43,1	28,4
Faiz Hariç Giderler	756.488	291.112	38,5	843.659	367.649	43,6	26,3
Faiz Giderleri	73.961	31.417	42,5	117.317	46.384	39,5	47,6
Bütçe Gelirleri	757.834	302.063	39,9	880.359	347.503	39,5	15,0
Vergi Gelirleri	621.311	252.071	40,6	756.495	262.866	34,7	4,3
Bütçe Dengesi	-72.615	-20.467	28,2	-80.616	-66.530	82,5	-225,1
Faiz Dışı Denge	1.346	10.951	813,6	36.701	-20.146	-54,9	-284,0

31 Mart'ta yapılan ve ardından İstanbul'da 23 Haziran'da tekrarlanan seçimler sona erdikten sonra tüm bu sürecin faturası yine emekçi halka kesilmekte. Uygulanan seçim ekonomisi, ekonominin genel gidişatındaki sıkıntılarla birleşince devlet bütçesi tüm yıl için planlanan bütçe açığının yüzde 82,5'ini ilk 5 ayda verdi. Yılsonunda 80 milyar dolar olması beklenen bütçe açığı daha Mayıs ayı sonunda 66,6 milyar lira olarak gerçekleşti bile.

Bu 5 ay zarfında devlet 46 milyar lira faiz ödedi. Yılın geri kalanında

ise 90 milyar lira faiz ödemesi var. Faiz dışı denge ilk 5 ayda 20 milyar lira açık verdi. Bunun anlamı ise yıl boyu 117 milyar lira faiz ödemesi yapıldıktan sonra daha da büyümesi beklenen bu açığın yine borçlanarak kapatılması ve devlet bütçesindeki faiz yükünün artmasıdır. Bütçe bu kadar açık verdi ama işçinin emekçinin hiçbir sorunu çözülmediği değil. EYT sorunu durduğu yerde duruyor. Zamlar ardı ardına geliyor. Bütçe açığının büyümesi, gerek vergilerin artırılmasıyla ve zamlarla gerekse de eğitimden, sağlıktan, kamu

hizmetlerinden kısılarak faturanın halka ödetilmesi anlamına geliyor.

Ne yazık ki bu konuda AKP iktidarı CHP başta olmak üzere muhalefetteki patron partileriyle tam bir anlaşma içinde. Hatta CHP, "seçim bitti artık ekonomiye odaklanın" diyerek AKP'ye akıl veriyor ve "ekonomik krize karşı üzerimize düşeni yapacağız, fırsatçı davranmayacağız" diyerek halkın haklı tepkisine karşı sermayenin ve iktidarın yanında duracaklarının işaretini veriyor.

ABD Merkez Bankası FED hapşırınca neden Türkiye'de yağmur yağıyor?

Türkiye'de piyasalar, ABD Merkez Bankası'nın açıklamalarını özellikle de faize yönelik kararlarını pür dikkat izler. Türkiye'de kapitalistler Amerika hapşırsa burada şemsiye açarlar. Son dönemde kapitalistlerin heyecanına bakarak işçiler ve emekçiler de nedir bu FED; neden bu kadar önemli diye sormaya başladı. Bu haklı bir soru çünkü olan bitenin faturası dönüp dolaşıp yine bize çıkıyor.

Ekonomik gelişmelerde FED'in bu kadar belirleyici olmasının sebebi Türkiye ekonomisinde yerli paranın pul olması, geçer akçenin dolar haline gelmesi yani "dolarizasyon"dur. Bir diğer problem ise Türkiye'nin kronik olarak cari açık vermesi yani dış ticaretin açık vermesi ve ülkenin iki yakasını bir araya getirmek için yabancı sermayeye ihtiyaç duymasındır. Bu sebeplerden dolayı FED'in aldığı kararlar ya da daha doğru bir ifadeyle ABD ve diğer emperyalist merkezlerdeki ekonomik gelişmeler doğrudan bizi etkilemektedir.

Örneğin FED faiz arttırdığında yabancı sermaye hem güvenli liman olan hem de getirisi artan ABD'ye dönmektedir. Biz de iki yakayı denkleştirmek için yabancı sermayeyi daha fazla faiz vererek çekmeye çalışırız. Sonuçta liranın değeri düşer, döviz kuru artar, ülke üzerindeki faiz yükü ağırlaşır. Son zamanlarda ise bir bahar havası esiyor. Çünkü FED faiz arttırmayacağı gibi indirim sinyalleri verdi. FED, 2020 yılında piyasadan 600 milyar dolar çekmeyi planlarken bu planından vazgeçti. Bizim kapitalistler de bu 600 milyarın umuduyla doldu.

FED'in bu kararı vermesi kapitalizmin küresel krizinin devam etmekte olduğunu gösteriyor. ABD ekonomisi bir türlü gerçek anlamda toparlanamıyor. Bu yüzden, kimse yatırım yapmaya yanaşmıyor. Bu yüzden de faiz arttırmanın ekonomik daralmayı tetik-

leyeceğine düşünen ABD Merkez Bankası bu yolu seçiyor. 2008-2009'daki büyük krizde yine ABD ve AB Merkez Bankaları piyasayı paraya boğmuş, batan şirketleri kurtarmış, bizim gibi ülkeler de bu paraları yüksek faizle toplayıp şişirilmiş ve sağlıklı bir ekonomik büyüme yoluna girmişti.

Şimdi biz bu sağlıklı büyümenin faturasını öderken yeniden heyecanlanmanın alemi yoktur. Kapitalistler kârlarını düşünüyor ve benden sonrası tufan diye bakıyor. Ama ekonomik yıkıntının altında ezilen hep emekçi halk oluyor. Oysa işçi ve emekçi açısından mesele doları, avroyu yüksek faizle ülkeye çekmek değil, ülke ekonomisini dolarizasyondan kurtarmaktır. Piyasa anarşisinin ve emperyalist dünya ekonomisindeki bağımlı konumumuzun doğal sonucu olarak üretirken bile ithalat yapmak zorunda oluşumuzu ve yabancı sermayeye bağımlılığımızı gidermenin yolu ise kapitalist sistemle hesaplaşmaktan ve onu yıkmaktan, kamu mülkiyetine dayalı planlı bir ekonomiden geçiyor.

Aksi takdirde FED bugün faiz indirir yarın tekrar yükseltir, yabancı sermayenin faizini ödemek de işçiye emekçiye düşer, yabancı sermaye gelmeyince batan şirketlerin kapısına konanlar da yine işçiler ve emekçiler olur.

Volkswagen Türkiye'ye babasının hayrına mı geliyor?

Alman emperyalizminin önde gelen otomobil tekellerinden Volkswagen, kurmayı planladığı yeni fabrikası için bir süredir Bulgaristan ve Türkiye arasında kararsız kalmıştı. Alman basınında çıkan haberler Volkswagen şirketinin seçimini Türkiye'den yana yapmaya yakın olduğunu iddia etti. Binlerce kişi için istihdam yaratma potansiyeli bulunan fabrikanın Manisa'da kurulması bekleniyor.

İşsizliğin son derece yüksek olduğu bir ortamda bu yatırım haberi pek çok çevrede olumlu karşılanırsa da işçi ve emekçiler açısından bir de madalyonun öteki yüzü var. Volkswagen'i Türkiye'ye yatırım yapmaya ikna etmek için hükümet

kesenin ağzını açtı. Milyonlarca avroya varan teşvik paketinin hazırlanması, 40 hektarlık bir arazinin de Alman şirketine verilecek olmasının ikna edici olduğu görülüyor. Öte yandan Alman basını, Volkswagen'in kararını etkileyen konuların başında Türkiye'de ücretlerin düşük olmasının geldiğini özellikle vurguluyor. AB üyesi olan ve güçlü bir altyapıya sahip olan Bulgaristan teknik olarak çok daha elverişli koşullar sunsa da ucuz emek sömürsü peşindeki Alman tekeli ağzı sulanmış bir şekilde Türkiye'ye yöneliyor.

Son dönemde hükümetin patronlarla birlikte "Yatırım Ortamını İyileştirme" adı altında yoğun bir

çalışma içinde olduğu biliniyor. Kıdem tazminatının kaldırılması gündemde. TOBB en son hükümete sunduğu teklifte deneme süresinin 2 aydan 6 aya çıkartılmasını, işçi alacaklarında dava zaman aşımının 1 yıla indirilmesini ve esnek çalıştırmanın yasallaştırılıp, yaygınlaştırılmasını istiyor. Tüm bunlar işçiler için cehennem, patronlar içinse cennetin resmidir. Kısacası Volkswagen Türkiye'ye babasının hayrına gelmiyor. Alman patronu, işçileri kölelik koşullarında sömürmesi için kendisine sunan, fabrika kurmak yerine milletin parasını teşvik adı altında önüne seren bir iktidar bulmuş başka ne istesin?

Sivas katliamının 26. yılında, Madımak Oteli'nde katledilen canlar anıldı

Bundan tam 26 yıl önce, 2 Temmuz'da Sivas'ta yakılarak katledilen 35 canımız Türkiye çapında çeşitli etkinliklerle anıldı, katliamın sorumluları mitinglerle, yürüyüşlerle protesto edildi. Devrimci İşçi Partisi de "Sivas'ı unutma! Katilleri hatırla! Örgütlen, mücadele et, hesap sor!" şiarıyla mücadele çağrısını yükseltti.

Ankara

İstanbul

Ankara'da 2 Temmuz Salı günü gerçekleştirilen mitinge Alevi derneklerinin yanı sıra siyasi partiler ve demokratik kitle örgütleri de katıldı. Saat 17:00'de Atatürk Kültür Merkezi önünde toplanan kitle, Tandoğan (Anadolu) Meydanı'na yürüdü. Burada açılış konuşmasını yapan Pir Sultan Abdal Derneği Genel Sekreteri Onur Şahin, devletin bir bütün olarak katliamda yer aldığını, açılan davanın bilinçli olarak zaman aşımına uğratıldığını, bunun Alevi halkına karşı bir devlet politikası olduğunu vurguladı, baskı politikalarına karşı ortak mücadele çağrısı yaptı. Miting semah gösterisinin ardından sona erdi.

İstanbul İkitelli'de Derim Derneklerinin çağrısıyla 30 Haziran günü saat 20:00'de Cemevi önünde buluşarak bir yürüyüş gerçekleştirildi. Devrimci İşçi Partisi olarak biz de dövizlerimizle yürüyüş kolundaki yerimizi aldık. Uzun yürüyüşün ardından Ali İsmail Korkmaz Parkı'nda düzenlenen etkinlik, Sivas'ta yaşamını yitirenler için saygı duruşu ile başladı. Ardından basın açıklaması okundu ve semah gösterisi yapıldı. Etkinlik Grup Yorum'un konseri ile devam etti.

İzmir'in Selçuk ilçesinde 2 Temmuz akşamı yoğun katılımlı bir anma etkinliği gerçekleştirildi. Saygı duruşu ile başlayan etkinlikte açılış konuşmasını Selçuk Alevi Kültür Dernekleri

Gençlik Kolları Başkanı Selda Çellik yaptı. Çellik, Sivas katliamının ilk ve son olmayacağını vurguladığı konuşmasında "Bizler gençlik olarak sizleri, her birinizi, bu kirliliğe ve katliamcı düzeni yıkmak, değiştirmek; yerine katliamların olmadığı, hak arayanın coplanmadığı, gaza boğulmadığı, sömürünün, işsizliğin, kardeş kavgasının olmadığı, mezhepçiliğin ve faşizmin görüldüğü yerde ezildiği bir düzen kurmak için birlikte örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz!" dedi. Açılış konuşmasının ardından dernek başkanı da bir konuşma yaptı. Konuşmaların ardından etkinlik türkü ve şiirlerle devam etti.

İzmir Altındağ Mahallesi'nde 2 Temmuz'a yaklaşan günlerde "Madımak Katliamı" konulu belgesel gösterimi düzenlendi. 3 Temmuz akşamı ise katliamda hayatını kaybedenler yürüyüş ve etkinliklerle anıldı. Mahalle halkının yoğun katılımıyla "Sivas'ı unutma! Katilleri hatırla! Örgütlen, mücadele et, hesap sor!" yazılı pankart ve meşaleler taşınarak etkinlik alanına yürüdü. Saygı duruşuyla başlayan etkinlik mahalle halkının basın açıklaması ve bir yoldaşımızın konuşmasıyla devam etti. Mahalleli, Altındağ halkı olarak bu katliamı lanetlediklerini, bu katliamı sadece hatırlamanın yetmeyeceğini, buna karşı birlik olmanın ve mücadele etmenin gerekli

olduğunu vurguladı. Ardından söz alan yoldaşımız mezhepçilik, ırkçılık ve faşizmin sermayeye hizmet ettiğini, buna karşı emekçi halkın birlikte vereceği mücadelenin tek çıkar yol olduğunu belirtti. Konuşmaların ardından anma, şiirler, türküler ve semahlarla devam etti.

Çorlu'da 2 Temmuz Sivas katliamı için düzenlenen anmalardan ilki Erzincan Dersim Bingöl Sosyal Kültürel Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği'nde gerçekleştirildi. Açılış konuşması ve Sivas katliamında yaşamını yitirenler için gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından hazırlanan anma köşesine karanfiller, mumlar bırakıldı. Çorlu Cemevi'ndeki etkinlikte yapılan konuşmalarda ise Sivas katliamı davasının zaman aşımına uğratıldığı, Sivas'ın hesabının henüz sorulmadığı ifade edildi.

Bursa'da 2 Temmuz'da Pir Sultan Abdal Derneği Bursa Şubesi, Bursa Alevi Bektaşî Dernekleri Platformu ve Bursa Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla bir yürüyüş gerçekleşti. Saat 19:00'da Setbaşı'ndan başlayan yürüyüş Heykel'de son buldu, burada basın açıklaması okundu. Kitle eylem boyunca "Sivas'ı unutma, unutturma!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Sivas'ı yakanlar AKP'yi kuranlar!" sloganlarını attı. Etkinlik, Alevi deyişlerin ve türkülerin ardından son buldu.

İzmir Altındağ Yürüyüşü

İzmir/Selçuk

Çorlu

Bursa

İzmir Altındağ film gösterimi

Gençlik mücadelesi

6. Filo'yu denize dökenlerin izinde, aynı kararlılıkla mücadeleye!

1967 yılının 18 Temmuz'unda 6. Filo'nun askerlerinin denize dökülmesi Türkiye'de devrimci gençlik denilince akla gelen ilk eylemlerdendir. 68 devrimci gençlik hareketinin anti-emperyalist karakterini gösteren bu büyük eylem, emperyalizme karşı verilen devrimci mücadele, 51 yıldır gençlik için örnek olmaya devam etmektedir. Bu sebeple 68 gençliğini 6. Filo eylemleri yapmaya yönelten sebepleri ve öncesindeki gelişmeleri bilmek büyük önem taşıyor.

68 gençliği adım adım anti-emperyalist bir karakter kazandı

Türkiye'nin 1952'de NATO'ya katılmasıyla birlikte ABD donanmasının sıklıkla uğradığı bir yer haline gelen İstanbul, tüm Türkiye gibi 1960'lı yıllarda işçi sınıfının ve gençliğin mücadele pratikleriyle çalkalanıyordu. Tüm dünyada ABD'ye karşı yükselen haklı öfke Türkiye'de de yankı buluyordu. ABD'nin, Siyonist İsrail'in yanında oluşu ve en son Vietnam Savaşı'nda

kendini gösteren emperyalist saldırganlığının karşısında gençlik, giderek ABD karşıtı bir tavır almaya başladı. 68 gençliği bu koşullar altında adım adım anti-emperyalist bir karakter kazandı.

1968 yılının Temmuz ayında devrimci öğrenciler, bir yandan Dolmabahçe'ye demirlemiş olan 6. Filo'nun, Taksim'e gitmek için Gümüşsuyu yolu kullanırken askerlerine müdahale ediyorlar, diğer yandan da 6. Filo'ya karşı eylemler planlıyorlardı. 17 Temmuz gecesi, devrimci öğrencilerin kaldığı Gümüşsuyu öğrenci yurdunu

polisler bastı. Baskın sırasında birçok öğrenci yaralandı, gözaltına alındı, tutuklandı. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencisi olan Vedat Demircioğlu ise polisler tarafından yurdun üst katındaki pencereden aşağı atıldı ve bir hafta sonra hastanede yaşamını yitirdi. Vedat Demircioğlu polis tarafından katledilen ilk 68'li olmuştu.

18 Temmuz günü ise binlerce öğrenci İstanbul Üniversitesi'nde toplanıp Taksim'e yürüdü. Taksim'e gelen öğrenciler bu sefer hedeflerine Dolmabahçe'deki 6. Filo'yu koydu. Dolmabahçe'ye varan öğrencilerin öfkeden ABD'li askerler denize atılarak kurtuldu.

Örnek almalı ve mücadeleyi ileri taşımamız!

6. Filo 51 senedir İstanbul'a demirlemiyor. Fakat 68 gençliğinin 6. Filo'yu denize döküşü tek başına ne Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını ne de Türkiye'deki NATO ve Amerikan üslerinin kapanmasını sağlayabilirdi. Zaten onlar da emperyalizme karşı mücadelelerini burada noktalamamış, Vietnam Kasabı Komer'in aracını yakmaktan Kü-

recik Üssü'nü basmaya kadar pek çok eylem gerçekleştirmişti.

O gün, 68 gençliğini bu eylemleri yapmaya iten sebepler bugün hâlâ yerli yerinde duruyor. Amerikan emperyalizmi bugün de dışlerini Küba'nın, Kuzey Kore'nin, İran'ın, Venezuela'nın boynuna geçirmeye hazır. Ortadoğu'da yıllardır barbar yüzünü açık açık gösteriyor. Türkiye ise hâlâ bir NATO ülkesi. Genelkurmay Başkanlığı'nda NATO subaylarına koltuk tahsis edilmiş durumda, Savunma Bakanı Hulusi Akar göğsünde Amerikan Liyakat madalyası taşıyor. İncirlik başta olmak üzere bir sürü NATO ve Amerikan üssü ülkemizde faaliyet gösteriyor, Ortadoğu'ya dair planlarını bu üsler üzerinden şekillendiriyor.

Onlar 6. Filo'yu neden denize döktüyse biz de bugün aynı sebeplerle emperyalizme karşı mücadeleyi ileri taşımamız. Devrimci İşçi Partili Öğrenciler 68 gençliğinin yükselttiği anti-emperyalizm bayrağını devralmıştır. Türkiye'de ve Ortadoğu'da tek bir emperyalist üs ve asker kalmayana ve tüm dünyada emperyalizmi mutlak bir yenilgiye uğratana kadar da o bayrak elimizden düşmeyecektir!

Tüm emekçi öğrenciler, mücadele saflarında birleşelim

Merhaba arkadaşlar, ben İstanbul Teknik Üniversitesi'nde okuyan bir öğrenci kardeşinizim. Kendim ve çalıştığım işlerle ilgili size kısa bir bilgilendirme yapmak istedim. Eğitim hayatının zorluklarıyla ilköğretim 3. sınıftan itibaren yaz tatillerinde çalışarak başa çıkmaya çalıştım. Bugün halen yazları farklı iş kollarında hayatımı idame ettirmek ve eğitime devam etmek için çalışıyorum. İnşaat işçiliğinden tutun garsonluğa, depo görevliliğinden elektrik işlerine kadar birçok farklı işte çalıştım. Tüm bu işlerin ortak yanı ise iş güvenliğinden tamamen yoksun ve düşük ücretlere sahip oluşuydu.

Eğitim insanların ücretsiz alması gereken bir hak iken, Türkiye'de bunun esamesi bile okunmuyor. Açılan özel okullar ve dershaneler fırsat eşitsizliğini arttırırken, üniversitelerde ücretsiz yurtların ve yemekhanelerin olmayışı bugün emekçi çocuklarının üniversiteye geldiklerinde çalışmalarını zorunlu kılıyor. KYK (Yüksek Öğrenim Kredi Yurtlar Kurumu)'nın verdiği burs ise yetersizdir ve zaten

çok az öğrenciye verilmektedir. Alınan KYK bursu için bizi beleşçi olarak nitelendiren cumhurbaşkanı da bize ücretsiz eğitim hakkı verilmeyeceğini kendi ağzıyla söylemiştir.

Milli Eğitim Bakanı'nın kendisi özel okul patronudur. Öğrencilerin eğitim alma konusundaki eşitsizliklerini kaldırmak için hiçbir düzenleme yapmamaktadır. Kendi özel okullarından para kazanmak varken emekçi çocuklarının yaşadığı sıkıntılar onlar için bir dert değildir. Patronlar kârları için piyasanın kurallarını bizlere dayatırken, eğitimdeki bu eşitsizliği ortadan kaldırmayı onlardan beklemek ancak rüya görmektir. Bu eşitsizliği ortadan kaldıracak ve herkes için ulaşılabilir ücretsiz eğitimi getirecek olan gençlik ve işçi sınıfının ortak mücadelesidir. Benim gibi nice eğitim hayatını devam ettirmek için çalışan emekçi kardeşlerim, sınıf arkadaşlarım geleceğin eşit hayatını var etme gayesiyle gelin, mücadele saflarında birleşelim.

İTÜ'den emekçi bir öğrenci

Suruç katliamını unutma, hesap sor!

4 yıl önce, 20 Temmuz 2015'te Urfa'nın Suruç ilçesinde 33 genç sosyalist arkadaşımızı, DAİŞ (İŞİD)'in gerçekleştirdiği bir bombalı saldırı sonucu kaybettik. Sosyalist Gençlik Demekleri Federasyonu'nun düzenlediği bir kampanya kapsamında, Kobani'ye topladıkları yardımları götürmek için Türkiye'nin çeşitli illerinden gelen gençler, 20 Temmuz sabahı bir basın açıklaması düzenliyordu. Mezhepçi ve tekdüze DAİŞ çetesinin yaptığı, devletin göz yumduğu katliam sonucunda onlarca arkadaşımız, yoldaşımız hayatını kaybetti, 100'den fazla insanımız yaralandı.

Bütün Türkiye'nin gözleri önünde gerçekleşen katliamın davası, 18 ay boyunca dava dosyası üzerindeki gizlilik kararıyla emekçi halktan saklandı. Davanın ilk iddianamesi katliamdan tam 18 ay sonra hazırlandı, ilk duruşması ise 21 ay sonra görüldü. Katliamdan 4 yıl sonra hâlâ devam eden davada adaleti sağlamak adına bir arpa boyu yol kat edilmiş değil. Dava dosyası üzerindeki gizlilik kararı sürerken Deniz Büyükeçlebi ve İlhami Ballı adlı şüpheliler Suriye'ye kaçma fırsatı buldu. Davada yargılanan tek tutuklu sanık Yakup Şahin ise 10 Ekim 2015'te gerçekleşen Ankara katliamının faillerinden biri olduğu şüphesiyle tutuklandı. Yani 18 ay boyunca dava halktan gizlenirken, 21 ay boyunca tek bir duruşması görülmezken Suruç katliamının faillerinden biri Suruç'tan yaklaşık 3 ay sonra Türkiye'de 100'ün üze-

rinde insanın hayatını kaybettiği bir katliamda daha rol oynadı. Davanın geçtiğimiz Mayıs ayında görülen dokuzuncu duruşmasında, olay günü görüntülerinin 5 saatlik kısmının dosyaya girmediği öğrenildi. Dava 7 Ağustos'a ertelendi.

Katliamın ardından geçen yıllarda saldırının sorumlularına ve göz göre göre bu katliamın gerçekleştirilmesine izin verenlere karşı atılmayan hukuki adımlar, kaybettikleri arkadaşlarını, ailelerini ananlara karşı atıldı. Geçtiğimiz Nisan ayında, katliamda oğlunu kaybeden Besra Erol, oğlunun cenazesinde yaptığı konuşma gerekçe gösterilerek tutuklandı. Ancak Suruç'ta emniyete ulaşan canlı bomba istihbaratına rağmen katliama göz yumanlar hakkında tek bir yargılama gerçekleşmedi.

Suruç katliamı ne yazık ki DAİŞ'in Türkiye'de gerçekleştirdiği ilk saldırı değildi, son da olmadı. Diyarbakır'da, Ankara Garı'nda, Kızılay'da, Sultanahmet'te, İstiklal Caddesi'nde gerçekleştirilen bombalı saldırılarda onlarca insan katledildi. Suruç katliamı da diğerleri gibi bu

sürecin bir parçası olan planlı ve siyasi bir katliamdır. 7 Haziran 2015'te ağır bir seçim yenilgisi alan AKP'nin bu süreçte iktidara tutunmak için Türkiye'yi nasıl adım adım bir iç savaş ortamına sokmaya çalıştığını, mezhepçiliğin, tekdüzelik yayılmasına göz yumduğunu, bu çeteleri emekçi halkımızın üzerine saldırdığını gördük. Diyarbakır'ın, Suruç'un hesabı sorulmadığında, 100'ün üzerinde insanımızı, yoldaşımızı kaybettığımız Ankara Garı katliamının ve nicelerinin de gerçekleştiğini gördük.

Türkiye'de ekme ve hürriyet mücadelesi verenler, Suruç'u ve Suruç'un parçası olduğu süreçte yaşanan bütün katliamların hesabını sormak için de mücadele etmelidir. Hesap sormak, kaybettığımız arkadaşlarımıza sözümüzdür. Ama sözümüz bununla sınırlı değil: Mezhepçiliği, tekdüzelik bu coğrafyadan silmek, mezhepçi, tekdüze çeteler Türkiye'de katliamlar yaparken onlara hamilik yapanlara karşı mücadele etmek, katliamlarda en ufak sorumluluğu bulunan herkesten hesap sormak da boynumuzun borcudur!

Dünya kazan devrim kepçe

Selam olsun Sudan halkına!

Sudan devrimi durulmuyor. Rejim coplasa da, gazlasa da, öldürse de halk sokaklara çıkıyor. İki ay boyunca sivil bir rejim talep eden kitlelere en son 3 Haziran'da korkunç bir saldırı yapılmış ve 100'den fazla gösterici öldürülmüştü. Haziran ayı mücadeleyi ayakta tutmak üzere gösterilen çabayla geçti. Ne var ki, "güvenlik güçleri" bütün gösterilere saldırıyor, halkın göz açmasına fırsat vermiyordu. Rejimin emriyle haberleşme kurumu interneti kesmiş, Sudan'ı bir ay boyunca internet servisinden yoksun bırakmıştı.

Ama 30 Haziran'da halk yine yüz binleriyle, milyonlarıyla sokağa çıktı! Sadece başkent Hartum'da değil, başka eyaletlerin kentlerinde de. "Güvenlik güçleri" halka yine gazla saldırdı, yeri geldi gerçek kurşun kullandı. Sudan Tabip Odası'nın açıklamasına göre, en az beş gösterici hayatını yitirdi. 3 Haziran'daki katliamdan sonra bu kez sayının düşük olması, rejimin ılımlı kanadının zorbaların elini tuttuğunu,

durumdan ürktüğünü gösteriyor.

30 Haziran günü, ülkenin çok yakın zamana kadar başında olan, Tayyip Erdoğan'ın yakın müttetikisi Ömer el Beşir'in iktidara el koymasına vesile olan askeri darbenin 30. yıldönümü idi. Gösteri bu yüzden o güne konulmuştu. Ama Beşir artık hapishanede! Aralık ayında başlayan Sudan devrimi, dört ay boyunca her türlü baskıya göğüs gererek ilerledi. 11 Nisan'da ordunun ve istihbaratın başındaki komutanlar, devrimi durdurmak için artık Beşir'in kurban verilmesi gerektiğini gördüler ve onu devirdiler. Kimileri bunu askeri darbe diye niteledi. Oysa rejim bir kurban vererek yoluna devam ediyordu. Bir düzenli geçiş uygulamak istemişti.

Ama devrim durmadı. Halk, tarihte az görülmüş bir direnç ve azimle, 6 Nisan'da başlattığı oturma/işgal eylemini Haziran başına kadar devam ettirdi. Beşir devrildiğinde iktidarı devralan Askeri Geçiş Konseyi (AGK), güya ülkeyi demokrasiye taşıyacaktı. Oysa halk rejimin toptan çekilmesini,

ülkeyi sivil bir yönetimin seçime götürmesini talep ediyordu. AGK ile devrimin önderliğini oluşturan Özgürlük ve Değişim İttifakı (ÖDİ) arasında iki aya yakın süre boyunca devam eden pazarlıklar, 3 Haziran'da AGK şiddete başvurup 100'den fazla insanı katledince sona erdi. Tabii işgal dağıtılmış oldu.

Halkın 3 Haziran'a rağmen mücadeleyi devam ettirmesinin değerini anlamak için Türkiye'de 10 Ekim 2015'te Ankara Gar'da yaşanan bombalı saldırıyı ve o katliamdan sonra sokakların nasıl boşalmış olduğunu, 1 Kasım'a AKP'nin nasıl tek yanlı bir propa-

ganda ile gittiğini hatırlamak yeterlidir. İşte Sudan halkı öyle bir duruma meydan okuyor! Selam olsun kahraman Sudan halkına, selam olsun Sudan devrimine!

Bundan sonra ne olur? "Güvenlik" aygıtı içinde farklı eğilimler olduğu anlaşılıyor. Şimdilik halkın gücünü gören AGK'nın daha ılımlı kanadı üstünlüğünü sürdürüyor olmalı ki, Konsey 30 Haziran gösterilerinin hemenertesinde ÖDİ'ye görüşmelere yeniden başlamayı teklif etmiş bulunuyor.

Kimse Sudan halkının direnç gücünü, devrimci azmini kü-

çümsemesin. Küçük burjuva önderlik, cesur davranmakla ve sebat göstermekle birlikte, pasif stratejisiyle devrimin potansiyelinin sönmesine yol açabilir. Toplumun daha varlıklı sınıfları (en başta Sudan gibi yoksul bir ülkede görel olarak iyi durumda yaşayan ve Sudan Meslek Örgütleri adı altında önderliğin içinde çok güçlü olan modern küçük burjuvazi ve benzer kanatlar) Haziran ayında sinmediler ama sokağa da çıkmadılar; evlerinde, bahçelerinde toplantılar yaptılar. Oysa yoksul işçi mahallelerinde gençler, copa, gaza, kurşuna rağmen sokağa çıkmaya devam ediyordu hep. Çıktıklarında da bağırdıkları slogan ise hep "thawra, thawra, thawra" oluyordu. Yani "devrim, devrim, devrim"!

Faşist Bolsonaro'ya Brezilya işçi sınıfının cevabı: genel grev

Brezilya'da bu yılın başında başa geçen Jair Bolsonaro, aradan daha altı ay bile geçmeden büyük sorunlarla boğuşmak zorunda kaldı. Ekonominin sıfır büyüme temposuna düşmesine, yolsuzluklara, hükümet içinde çeşitli entrikalara son dönemde iki çok önemli unsur eklendi.

Bunlardan biri, 2003-2010 arasında cumhurbaşkanlığı yapan İşçi Partisi'nin (PT) tarihi lideri Lula'yı kanıtlanmamış bir suçtan hapse atan hâkim olan ve Bolsonaro'nun ödüllendirmek için Adalet Bakanı yaptığı Sergio Moro'nun birtakım marifetlerinin gün ışığına çıkması. Öteki daha da ciddi. Trump ile çok sıcak bir ilişkisi olan Bolsonaro, Brezilya burjuvazisinin Çin ile iş yapan kanadının çıkarları dolayısıyla Asya devine doğru açılım yapınca hem ABD yönetimi, hem de Brezilya silahlı

kuvvetleri yeni cumhurbaşkanına sarı kart gösterdi.

Şimdi baş ağrılarına bir başkası ekleniyor. 14 Haziran'da 45 ile 50 milyon işçi bir genel grevle Bolsonaro'ya meydan okudu. İşçiler sadece grev yapmadı, yürüyüşler ve gösteriler aracılığıyla seslerini yükselttiler. Grevin esas hedefi, Bolsonaro'nun kongreden (parlamentodan) geçirmeye çalıştığı sosyal güvenlik "reformu", hem şimdiki klasik sistemin yerine BES (bireysel emeklilik sistemi) getirmeye çalışıyor hem de milyonlarca Brezilyalı'yı EYT (emeklilikte yaşa takılanlar) haline getirecek. Aynen bizdeki gibi kayıt dışı çalışmanın ve işsizliğin çok yaygın olduğu bir toplumda, bugüne kadar 25 yıl olan çalışma yükümlülüğünü yaş sınırı dolayısıyla bazı kategorilerde (özellikle kadın işçilerde)

40 yıla kadar yükseltecek!

Konfederasyonlar, Bolsonaro'nun sosyal güvenlik tasarısı ile ilgili olarak vereceği bazı tavizlerle geri adım atmaya yatkın, "reform"u ilke olarak kabul edip ayrıntıları tartışmaya girişiyorlar. PT de kongrede belirli tavizler karşısında hükümetin "reform"una olumlu oy kullanmaya hazırlanıyor.

Bu engellere rağmen işçi sınıfının seferberliği Bolsonaro'nun dört yıllık döneminin daha başında önemli bir konjonktür değişikliğine işaret ediyor. Faşist Bolsonaro'nun zaferi, aslında örgütlü işçi sınıfının 13 yıl süren PT iktidarı altında bütünüyle demoralize olduğu, Lula'nın hapse atılmasının, Bolsonaro karşısında seçim kazanabilecek tek alternatifi silip attığı bir ortamın ürünüydü. Başarılı 14 Haziran genel grevi işçi sınıfını uykusundan uyandırmaya yaradığı

takdirde, Bolsonaro'yu rahatlatan bu atmosfer değişecek demektir. Bu yeni canlılığın PT'nin kanallarına değil, devrimci proleter bir güce akması gerekiyor. Bu yüzden Brezilya'da

devrimci bir önderlik çok ciddi bir ihtiyaç. Bu ülkedeki kardeş örgütümüz Luta Pelo Socialismo (Sosyalizm Üçruna Mücadele) tam da bu amaç için çalışıyor.

Devrimci İşçi Partisi ve kardeş örgütleri Fransa'da Lutte Ouvrière şenliğindeydi

Fransa'nın önemli devrimci Marksist örgütlerinden Lutte Ouvrière'in, Paris yakınlarında düzenlediği şenliğe, Devrimci İşçi Partisi de davetliydi. 8-10 Haziran arasında gerçekleşen etkinlikte DİP, Yunanistan'daki kardeş partisi EEK (İşçilerin Devrimci Partisi) ve Fransa'daki kardeş grubu ROR

(Proleter Devrimci Yeniden Doğuş) ile birlikte "Siyasi Bölge" adı verilen kısımda iki stant ile yerini aldı. Stantlarda çeşitli ülkelerden kardeş parti ve örgütlerin eylem ve etkinliklerinden fotoğraflar, *Devrimci Marksizm*'in yıllık İngilizce özel sayısı *Revolutionary Marxism*, Gerçek gazetesi, EEK'in gazetesi *Nea*

Proptiki ile DİP ve ROR'a ait çeşitli Türkçe, Fransızca, İngilizce ve Arapça bildiriler yer aldı

Cezayir'den Sudan'a İslam dünyasında devrim

Etkinliğin ilk gününde, Siyasi Bölge'de DİP olarak bir forum düzenledik. "Cezayir'den Sudan'a İslam dünyasında devrim" başlıklı bir konuşma yapan yoldaşımız, İslam dünyasının ama özellikle de Ortadoğu ve Kuzey Afrika'nın 20. yüzyılının, Avrupa'dan geri kalmayacak bir devrimler ve karşı devrimler çağı olarak geçtiğine dair kısa bir hatırlatma yaptı. Sudan devriminin gelişimini ve Ortadoğu devriminin ikinci dalgasının şu anda içinde bulunduğu dönemeci tartışan yoldaşımız, bir yandan DAİŞ gibi gerici

liderliklerin taban bulabilmesinin diğer yandan ise Mısır gibi büyük bir devrimin El Sisi Bonapartizminin zaferiyle bitmesinin sebebinin, işçi sınıfına dayanan devrimci bir önderliğin yokluğu olduğunu belirtti. DİP'in Türkiye'de günbegün fabrikalarda ve işçi havzalarında çalışarak bu eksikliği gidermek için kolları sıvadığını söyledi

Yunanistan'da ekonomik ve siyasi kriz

Pazar günü, aynı forum yerinde, bu sefer EEK'in lideri Savvas-Mihail Matsas yoldaşımızın konuştuğu bir etkinlik gerçekleşti. Yunanistan'da devam eden ekonomik ve siyasi kriz üzerinde duran Savvas yoldaş, Syriza'nın, gerçekleştirdiği ihanetler sonrası büyük

bir gerileme yaşadığını, fakat ne Komünist Parti'nin ne de diğer devrimci örgütlerin doğan boşluğu doldurmadığını, eski Altın Şafak faşistlerinin de desteğini alan Yeni Demokrasi Partisi'nin yükselişe geçtiğini söyledi. Çözümün ölüm sancılarını yaşayan Avrupa Birliği'ne karşı enternasyonalist bir alternatif oluşturmaktan geçtiğini söyledi.

Üç gün boyunca hem stant başında hem de forumlarda DİP'i ve uluslararası akımımızı tanıtmak için yürüttüğümüz çalışma büyük bir ilgi gördü. Özellikle stant başında canlı ve ilgi çekici tartışmalar yaşanırken, çeşitli dillerdeki propaganda materyalimizi de katılımcılara yoğun biçimde ulaştırdık.

Erzurum Kongresi'nin 100. yıldönümü: kurucu meclise doğru

20. yüzyıl Türkiye'si iki devrimle kuruldu. Burjuvazi bunu sanki büyük bir sır gibi saklıyor. Maalesef sol da ona yardım etmek için elinden geleni ardına koymuyor. 1908 Hürriyet devrimi "İttihatçı kafası" takıntısıyla yerin dibine sokuluyor. 1918-1923 ikinci burjuva devrimi ise Kemalizm, devrimden sonra ırkçı ve baskıcı bir yola girdiği için yok sayılıyor. Oysa bu iki devrim, bir ölçüde süreklilik içinde, Türkiye'nin kapitalizm-öncesi toplumun kısıtlayıcı sosyo-ekonomik yapılarından modern kapitalist çağa sıçrayışının önünü açmıştır. Her ikisinin başında da burjuvazi ve onun siyasi temsilcileri olan İttihatçı ve Kemalist kadrolar olması, bunların birer devrim olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. 1908 yalnızca İttihatçılar tarafından yapılmamıştır. Asıl büyük halk kitleleri İkinci Abdülhamid'in istibdadına karşı mücadeleye girdiği içindir ki gerçekleşebilmiştir. Milli Mücadele ve cumhuriyet rejimi için mücadele eden de sadece Kemalist önderlik değildir. Anadolu'da ve İstanbul'da komünist hareket de güçlü biçimde bu devrimin içinde yer almıştır.

İşte 23 Temmuz hem Hürriyet devriminin hem de Milli Mücadele'ye ilk büyük atılımını veren Erzurum Kongresi'nin yıldönümü olduğu için çok önemlidir. Erzurum Kongresi ise aslında bir kurucu meclis olan Ankara Büyük Millet Meclisi'nin yoluna ilk taşı koyan kongredir.

Hürriyet devrimi: modern Türkiye'nin ilk devrimi

I. Meşrutiyet (1876) Abdülhamid tarafından ezilince, yeni bir toplumun kuruluşunu kurtuluş olarak görenler için tek bir yol kalıyordu: ihtilal, yani devrim, yani devlet iktidarını kitlelerin ve/veya silahların gücüyle ele geçirerek köklü değişiklikler yapmak. İşte Jön Türklerin İttihat ve Terakki Cemiyeti'ni (Birlik ve İlerleme Derneği-Partisi) 1889'da kurmasını gerektiren de bu olmuştur. İttihat ve Terakki, modern Türkiye tarihinin ilk gizli devrimci örgütüdür. Birçok bakımdan zavallı bir nitelik taşıması, fikren çok yoksul olması, hizip savaşlarıyla felç olması, bir dizi unsurunun padişah tarafından satın alınması ve partinin devrimden sonra gericileşmesi, bu gerçeğin üstünü kapatamaz. Bunlar, 19. yüzyılın ortasına kadar devrimci bir sınıf olan burjuvazinin 19. yüzyılın sonuna gelindiğinde gelişmiş ülkelerde karşı devrimci bir karakter kazandığı gibi, bizim gibi geri ülkelerde de devrimi sonuna kadar götürmeyecek kadar ürkek hale

gelmesinin birer ürünüdür. Ama ortada bir gizli devrimci örgüt vardır ve bu örgüt 1908'de koskoca padişahı dize getirmiştir! Devrimin önderi olan Jön Türk subayları (en başta Enver ve Resneli Niyazi Bey'ler) Balkanlarda Sultan'a karşı özgürlük mücadelesi veren Makedon gerillalara karşı Osmanlı'nın kirli savaşını yürütürken devrimcileşmişlerdir. Bugün her boydan ve soydan liberalin Jön Türklere "komitacı" diye saldırmasının tarihi arka planı budur işte: "komitacı", Balkan gerilla devrimcilerinin adıdır. Enver ve Niyazi gibi devrimci Jön Türklere "komitacı" diye saldırarak, ezemedikleri gerillaların yöntemini olduğu gibi benimsedikleri için, yani kendileri devrimcileştikleri için onları aşağılamaya çalışmak demektir. Jön Türkler silahlı mücadelelerinde çabuk başarıya ulaşmışlardır. 23 Temmuz 1908'de önce Makedonya'da devrimciler II. Meşrutiyet'i ilan etmişler, sıkışan padişah da aynı akşam bu kararı onaylamıştır. Devrim zafere ulaşmış, Türkiye'de burjuva devriminin ilk sayfası böylelikle

açılmış olmaktadır. Bu sayfanın tamamlanması ise yaklaşık 9 ay sonra olacaktır. Eski takvimle 31 Mart, bugünün takvimiyle 13 Nisan 1909'da İstanbul'da bir karşı devrim patlak vermiştir. Sultan bu karşı devrimi fırsat bilerek istibdada geri dönüşün fırsatını kollarken Selanik ve Edirne'den silahlı kuvvetler ile halkın silahlı güçlerini birleştiren Hareket Ordusu İstanbul üzerine yürümüş, Abdülhamid'i 27 Nisan'da tahttan indirmiş, onu Selanik'e sürgün yollarken tahta çok zayıf bir velayet geçirmiştir. Böylece, istibdad rejiminin geri gelmesi olasılığı büyük ölçüde def edilmiş olmaktadır.

Erzurum Kongresi, Hürriyet devriminin tarihini seçiyor

Bu yıl, 2019, Anadolu'nun adım adım emperyalizmin işgali altına girdiği, Sultan'ın ise emperyalist işgalcilerle iş birliğine dayalı bir politika güttüğü dünya savaşı sonrası dönemde yaşanan bir dizi olayın 100. yıldönümü. Burjuvazinin medyası ve aydınları 19 Mayıs 1919'da Mustafa Kemal Paşa'nın Samsun'a çık-

masını, emperyalist boyunduruktan kurtulmak için verilen Milli Mücadele'nin başlangıcı olarak sundular, yere göğe koyamadılar. Oysa 19 Mayıs'ın modern Türkiye tarihinde hiçbir önemi yoktur. Birincisi, Milli Mücadele, Mustafa Kemal Samsun'a çıkmadan çok önce, Anadolu'nun dört bir köşesinde kurulan Redd-i İlhak ve Müdafaa-yı Hukuk Cemiyetleri aracılığıyla zaten başlatılmıştı. Osmanlı'nın savaşının bitişi simgeleyen Mondros Mütarekesi'nin 30 Ekim 1918'de imzalanmasından sonra Padişah'ın İngilizlerle iç içe çalışması dolayısıyla kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacağını anlayan Anadolu'da hâkim sınıf temsilcileri, en başta eşraf, mütegalibe, bürokratlar ve askerler, aydınlar, yer yer şeyhler, sıhlar, aşiret reisleri vb. zaten kendi mücadelelerini başlatmışlardı. İkincisi, Mustafa Kemal'in 19 Mayıs'ta Anadolu'ya çıktığında kafasında ciddi hiçbir plan program yoktu. Mustafa Kemal Samsun'a indikten sonra gerçek bir hat çizmiştir kendine. Bunun ayrıntısına burada girmemiz gerekmez. Sadece şunu bilmek yeterli: Mustafa Kemal'in daha sonraki mücadelesine politik açıdan damga vuracak beyanname ve örgütsel olarak içinden yürüyeceği temsil heyeti sistemi 23 Temmuz'da Erzurum'da toplanan kongrede kararlaştırılmıştır. Bu kongrenin örgütlenmesinde ise Mustafa Kemal'in katkısı hemen hemen yoktur. Kongre Şarki (Doğu) Anadolu Muhafaza-i Hukuk Cemiyeti'nin, yani esas olarak Erzurum ve Trabzon hâkim güçlerinin ve onların başındaki

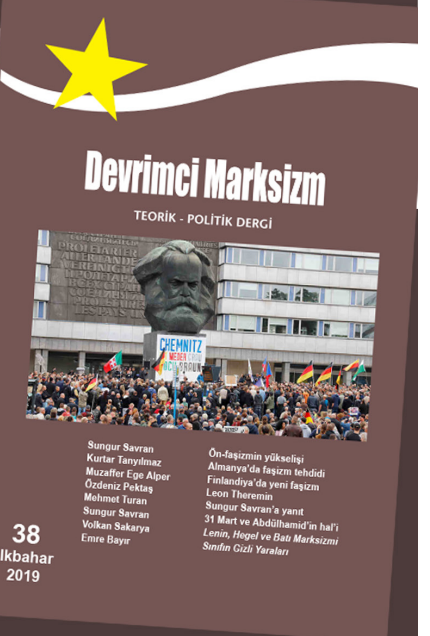
Kâzım Karabekir Paşa'nın eseri. Mustafa Kemal ilk kez burada, en yüksek rütbeli asker olduğundan ve Çanakkale savaşından gelen yüksek prestijinden dolayı hareketin lideri olarak öne sürülmüştür. Erzurum'un bir özelliği de açılış tarihini bilhassa modern Türkiye'nin birinci devrimi olan Hürriyet devriminin yıldönümüne rastlatmak şeklinde seçmesidir. Devrimci geleneğe sahip çıkmıştır. Erzurum Kongresi'ni, 4 Eylül'de açılan Sivas Kongresi'nin izlediği biliniyor. Sivas Kongresi'nin önemi, Osmanlı'nın, nüfusun çoğunluğunun Müslüman olduğu topraklarında verilmekte olan mücadeleleri ilk kez merkezileştirmesinde yatar. Bu kongrede kurulan Anadolu ve Rumeli Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti, Büyük Millet Meclisi 23 Nisan 1920'de Ankara'da açılana kadar mücadelenin örgütsel zemini olmuştur. Mustafa Kemal de bu kongrenin Heyeti Temsiliyesi'nin başkanı olarak gücünü adım adım pekiştirmiştir. Ama onun dışında Sivas Erzurum'un kazanımları üzerinde yükselir ve örgütlenme bakımından da ondan çok daha zayıftır. Milli Mücadele'nin ve Türkiye'nin ikinci burjuva devriminin başlangıcı 19 Mayıs değildir. İki burjuva devriminin ortak tarihi olarak 23 Temmuz çok daha anlamlı bir tarihtir. Ama esas dönüm noktası, Sultan'ın egemenliğine fiilen son veren ve bir kurucu meclis niteliğiyle yeni anayasalar yaparak cumhuriyetin kuruluşunu gerçekleştiren Büyük Millet Meclisi'nin açılış tarihi, yani 23 Nisan 1920'dir.

Devrimci Marksizm 38. sayı

Devrimci Marksizm'in 38. sayısı bütün dünyada yeniden yükselmekte olan faşist dalganın, Avrupa Parlamentosu seçimlerinde ön-faşizmin büyük bir atılım yapacağını öngörerek hazırlanmış, bu hareket üzerinde odaklanmış bir ana dosya yer alıyor. Başka birçok önemli konu da sayının yazılarında ele alınıyor.

www.devrimcimarksizm.net

Devrimci Marksizm
TEORİK - POLİTİK DERGİ

38
İlkbahar
2019

Sungur Sevrin
Kurtar Tanyılmaz
Mazrafi Ege Alper
Özdeniz Pektaş
Mehmet Turan
Sungur Sevrin
Nokan Sakarya
Emre Bayar

Ön-faşizmin yükselişi
Almanya'da faşizm tehdidi
Finlandiya'da yeni faşizm
Leoni Thuermerin
Sungur Sevrin'e yanıt
31 Mart ve Abdülhamid'in hatırası
Lenin, Hoşval ve Batı Marksizmi
Sınıfın Güzi Yaraları